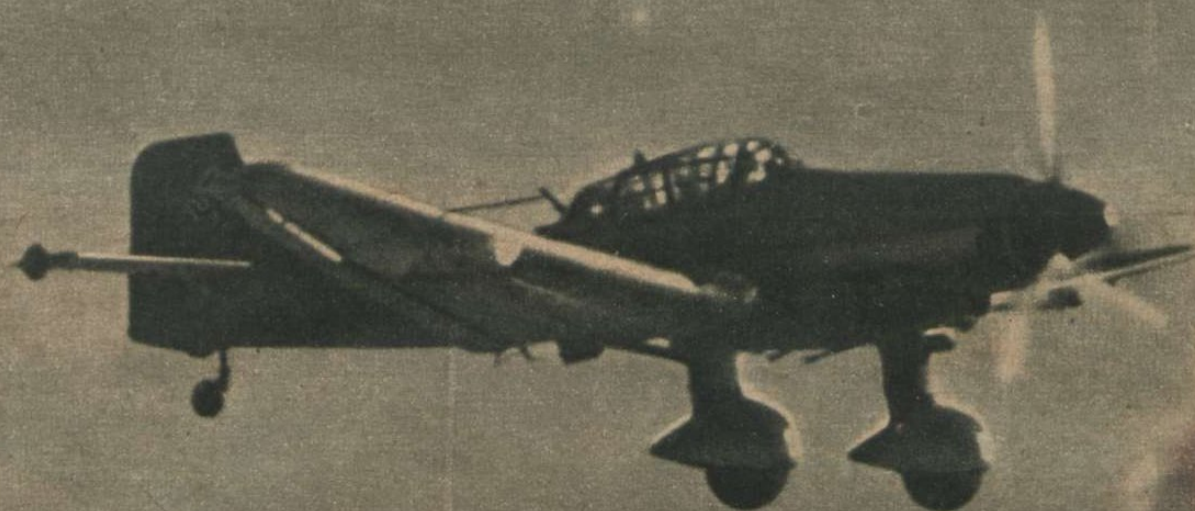

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

ZUHANÓBOMBÁZÓ
A KUBÁN FÖLÖTT

BUDAPEST, 1943. MÁJUS 26. — III. ÉVFOLYAM 22. SZÁM

ÁRA:
24
FILLÉR

LEVENTENAP

Vidáman lobog a kettőskeresztes magyar leventezászló a tavaszi szélben...

Díszmenet

Hadtorna... A gerenda, folyón átfektetett pallót helyettesít

Leventelányok felvonulnak bemutatójukra. Népi énekeik, táncuk, játékaik nagy sikert arattak

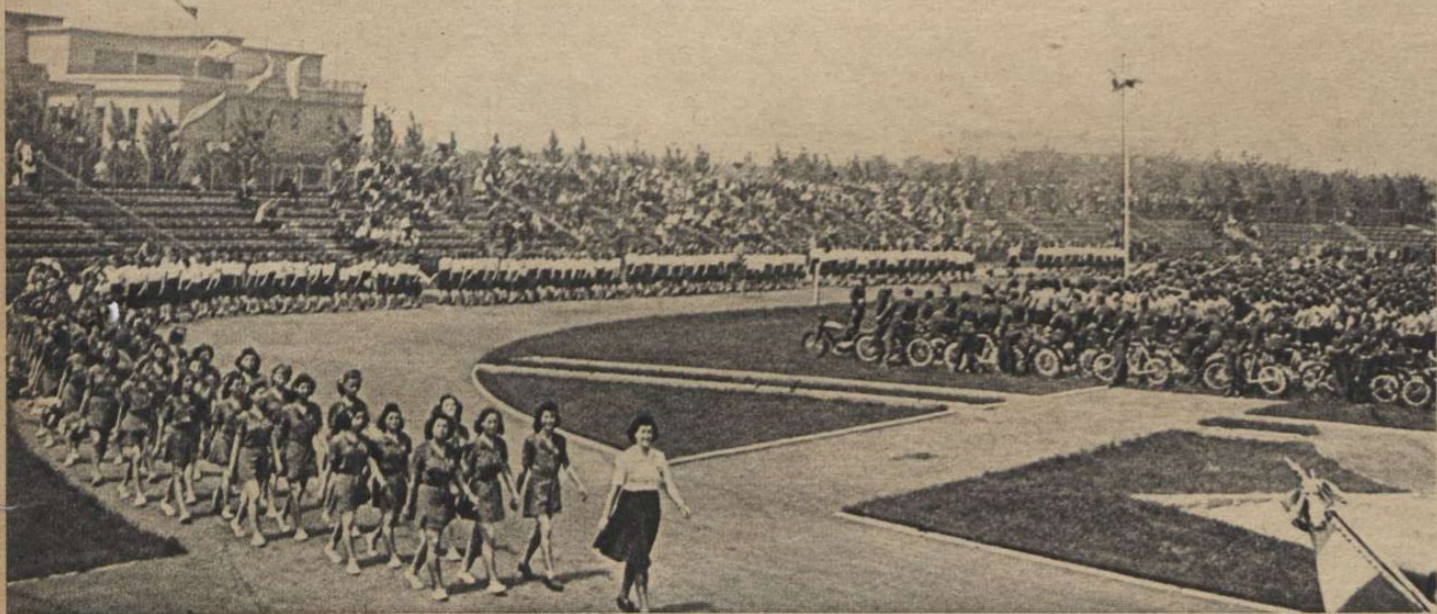
Május 15 és 20 között rendezik meg a leventei ifjúság az ország valamennyi közösségében és városában a leventenapot, amelyet a hősi élet- szemlélet szolgálatába állítanak. Istentiszte- tek vezetnek be a leventei ünnepélyeket, melyek központjában a leventei búcsúztatása és a katonasorba lépő leventék felvétele, a hadjárva leventék „Apámat adtam a hazáért” feliratú jelvényekkel való ki- tüntetése áll. A leventék ezeken a napokon ünnepélyesen megfogadják a Hősök emléke előtt, hogy életükben és halálukban mindenkor, mindenütt és minden körülmények között a Hazát szolgálják. Tömeg-sportversenyek, bemutatók, táborozások, zenés felvonulások népszerűsítik a leventemunkát, amelyet igaz magyar szellemében végez az ifjúság a nemzet szolgálatában. Ez a nap a magyar ifjúságé s a ma- gyar leventék és leventelányok a hazaszeretet nevében ünneplik meg ezt a napot és fel- vonulásukkal a ma- gyar jövődőt szolgál- ják.

CSEPELEN

(Páll István felvétele)

Leventelányok zenés szabadgyakorlata

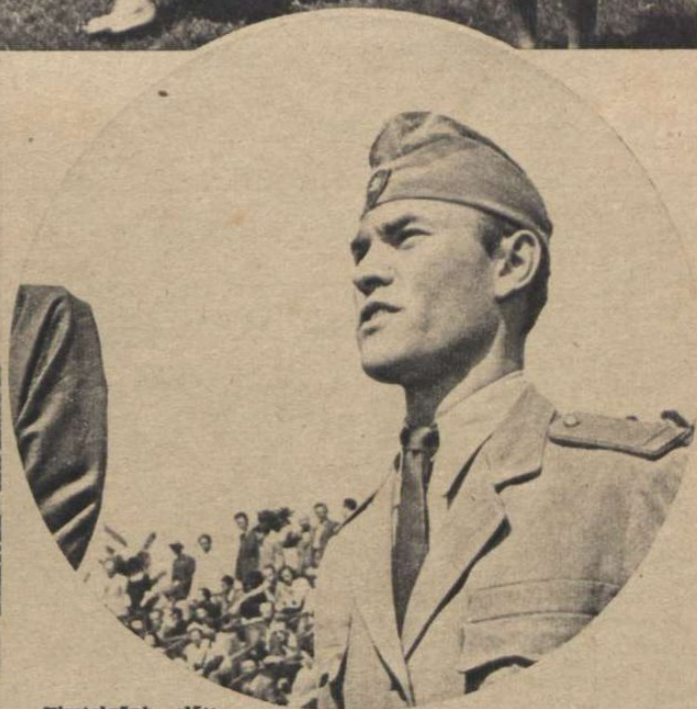
A leventenap résztvevői felvonulnak a Hősök-szobra előtt

Gyorsleventék indulása

Akadályverseny... A haditorna egyik legérdekesebb száma

Jelenet a „Honvédpróbából”: áthatolás a 2 méter magas palánkon

„Tisztelgünk előttetek, örök magyar hősök”

Kerékpáros műgyakorlat
A levente a kerékpár hátán is megél...

HIDÉPÍTÉS
A KUBÁN FOLYÓN

A DÖNTŐ PILLANAT!... Pergőtűzben közeledik a parthoz a rohamcsónak. Sehol sincs védő fa, kő, bokor s földhajlás a golyózápor ellen. A katonasorssal néz farkasszemet a gránátos s a bátorsága és határozott cselekvése az életvédelme...

ERDEI TŰZHARCBA A TÚLSÓ PARTON. Egymásután érnek partot a rohamcsónakok s a partmenti szálas kiserdőben megkezdődik a hajnali előnyomulás. A halál leselkedik a hősekre mindenfelől. Aknák zárják el az utat, géppuska kattog a vasútvonal felől, gránát súvít a fák között, de a rohamcsapat nem áll meg!...

Harc a szovjetfronton

← GRÁNATTŰZCSEBEN AZ ERDŐ SZÉLÉN. Az elszánt harcosok, már a vörösök drótsövényei előtt várják a roham pillanatát...

↓ BETÜRES A VÖRÖS ÁLLÁSOKBA! A szétvagdostott drótsövények között, a rohamosztagnak az ellenséges lövészárkokba. A kényszerű dönti el, hogy kié marad a fontos parti terület. Az ver hídát a folyóra, aki győzi... Az áttörést végrehajtó csapatok már...

... eljutottak a vasútvonalig s a vörös tüzérség megpróbálja a betörési hely elrekesztését. A maroknyi csapat a pályatest árkában várakozik a pokoli tűz enyhülésére ...

A VÁRAKOZÁS FESZÜLT ÓRÁJA ...

Az elfoglalt szovjetbunkerben lesik a győztes gránátosok a dühöngő tüzérségi zárótűz csillapodását. Remeg a föld a sűrű becsapódásoktól s az arcokra rárajzolódik az élet-halál harcának kemény vonása ...

PÁNCÉLOSOK ÉS CSATAREPÜLŐK ELLEN

A német légharóító űtegek sokszor az egyik lövést harcokcsira, a másikat alacsonyán támadó szovjet csatagépre adják le. Az előtérben már kigyulladt egy vörös páncélos ...

MEGKEZDŐDIK AZ ELŐNYOMULÁS A SÍK TEREPEN
Széttroppant a vörös ellenállás fővonal, de minden kis faluban közelharcra kerül sor ...

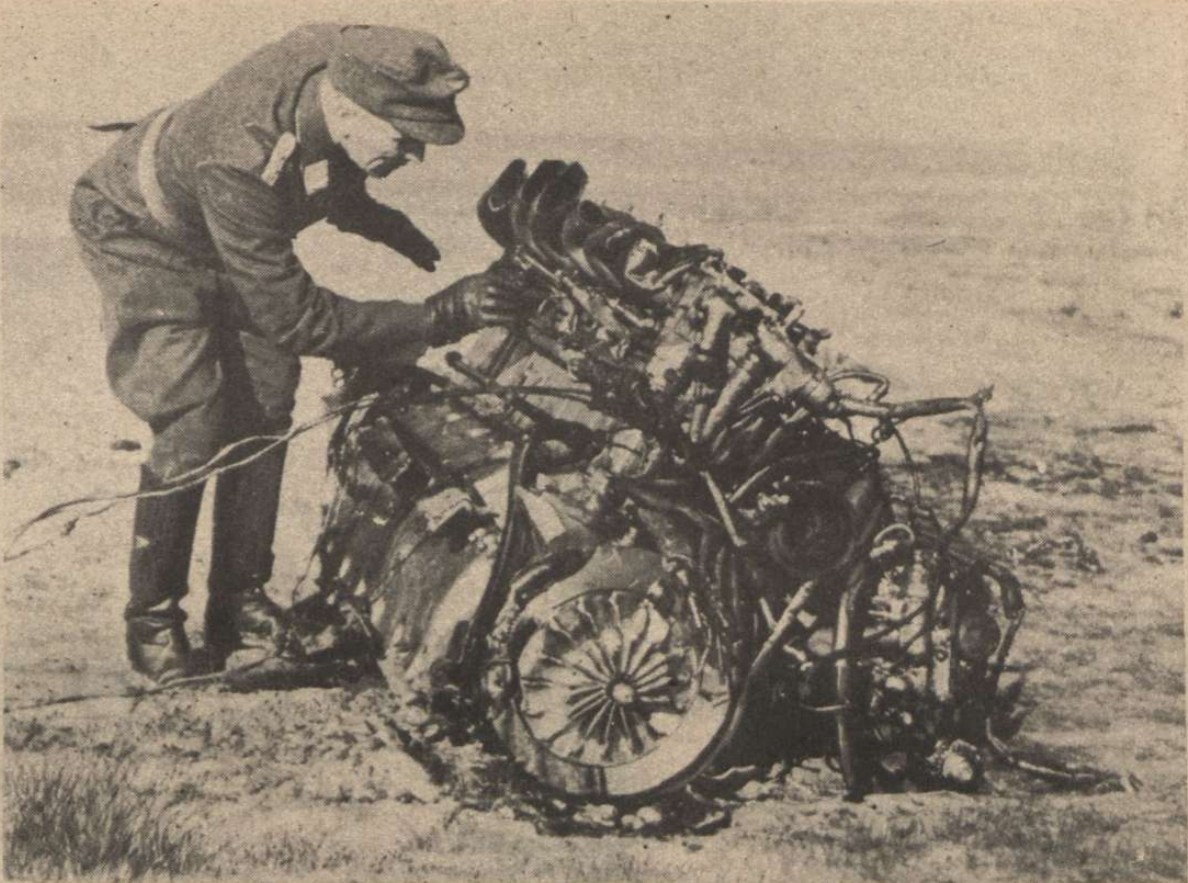

... Es jön a várva-várt segítség! A zuhanóbombázók rajai, harci alakulatban, a széles arcvonalon tomboló csata színhelye fölé érkeznek. Sorra jobbra! A vezérgép villogva kezdi a zuhanást s követik a többiek ...

LÁNGBABORUL A SZOVJET PÁLYAUDVAR,
ahol a tartalékcsoportokat ugrasztotta szét a stuka-támadás ...

← SZOVJET CSATAGÉP LÉG-
CSAVARJA A BEAVATKOZÁS
UTÁN... A léghárító ágyú ta-
káta darabokra törte a levegő-
ben, a mélytámadással kísérletező
gépet s a légesavartól, —

↑ — 250 méter távolságra ha-
jította a motort... A gép
személyzetéből semmi sem
maradt meg

SZOVJET GÉPPUSKA ÉS A KEZELŐJE,
A VESZTETT HARC VÉGÉN...

AZ ELNÉMULT CSATAMEZŐN
A halálárkok fölött a messzeségbe tekint a két német ejtőernyős katona. A steppékről új rohamok - vihára
száguld feléjük, de állják elszántan a harcot a végsőkig, egész Európáért!...

SZETLÓTT T34-es SZOV-
JET HARCKOCSI

NEMA KÖNYÖRGES AZ ÉLETÉRT... Fegyver és
sisak nélkül bujnak elő a földhányás mögül, a küz-
delem céltalanságába lődött vörös katonák. Ahogy
megnyugszanak, utánuk kúszik a többi is... Igényt
tarthat ez az embertípus Európa uralmára?...

Ballabio, a svájciak kapusa, egy nehéz labdát ment

A magyar válogatott

MAGYARORSZÁG

- SVÁJC : 3 : 1

EREDETI KÉPRIPORT, A MAGYAR LABDARÚGÓVÁLOGATOTT
GENFI GYŐZELMES JÁTÉKARÓL

← A svájci kapus szög-
letre ment egy ve-
szélyes labdát

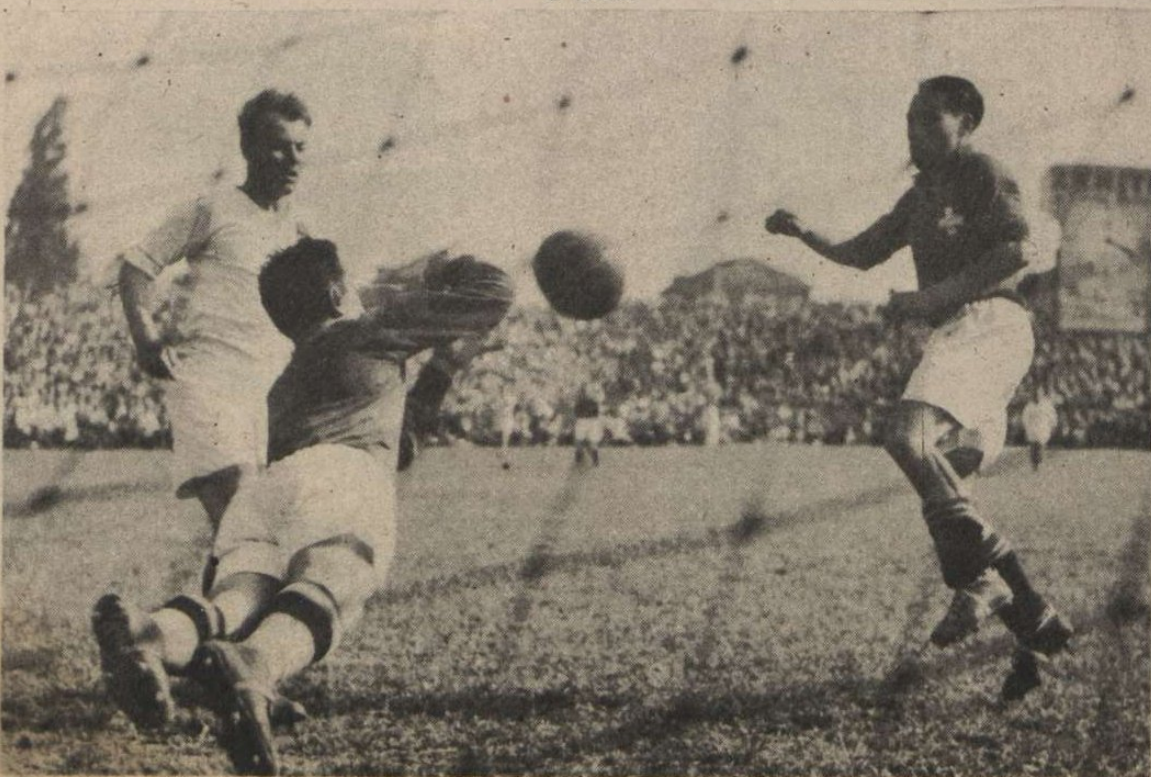

→ Tóth, a magyar
együttes boszorká-
nyos sikerrel sze-
replő kapusa, kifejel
egy éles lövést

↓ Tóth magához menti
Aebey-től, a svájci
csapat erősségétől
a labdát

A győztes magyar csapat öröme a mérkőzés után

Ref.

és a zsidó gazdasági és szellemi uralom régi korszakára emlékeztető hetykeséggel próbálja az egyik liberálisnak mondott ujság megtámadni a magyar zsidóellenes arconalat, amelyet az életvédelem egészséges ösztöne alakított ki, a dolgozók óriás tömegeiben. A zsidókérdést nem lehet összekeverni bután rejtegetett politikai célok érdekében, a „szélsőjobboldalinak” elnevezett politikai mozgalmakkal s nem lehet és nem szabad minden antiszemita kijelentést, mint az emberiesség ellen való durva merényletet bélyegezni meg a nemzet közvéleménye előtt. Ma már minden zsidó firkász elvadult, felöltlen s a közösségi magyar sorsot megtagadó merényletnek nevezi az antiszemita érveléseket s kéretlen védelmébe veszi az országot, a keresztény hitet és a jövőndőt, szörnyen hazafiasra bugyborékkolt, célszerű frázisokban. Valahogy vakvágányokra futtatták ezek a sivalkodó héber ellenőrök a zsidókérdést s elhitegetik lussan a nyomtatott betűkben hívő magyarokkal is, hogy a határozott antiszemita állásfoglalás lealacsonyító, kicsinyes és a magyar úri magatartáshoz nem méltó dolog. Talán elérkezett az ideje figyelmeztetni a zsidóság politikai kardalnokait arra, hogy Magyarországnak két szentesített törvénye félreérthetetlenül állást foglal a zsidó faj, a zsidó szellem és a zsidó gazdasági hatalom beteges túlkapásai ellen! Ezt a két törvényt közel egyhangúlag szavazta meg a képviselőház és a felsőház; megszavazták a keresztény főpapok, a főrendek és a magyar nép által választott képviselők. Kimondotta a magyar törvényhozás, hogy a zsidósággal nem engedi meg a vérkeveredést s megvédi szigorú büntetésekkel az ország egész lakosságát a zsidó fajfertőzéstől. Aki antiszemita, az a szentesített magyar törvények írott szövegét és szellemét tartja be s nem lehet a gúnynak, gáncsnek és örökös zsidó gyűlölködésnek céltablája! Törvényeket nem azért hozunk, hogy a zsidó destrukció szétrágja azokat s a jogrend követeli meg, hogy minden erőnkkel megvédjük a magyar antiszemitizmust!...

Joga van

a magyarnak a saját fajtáját védeni a saját országában s bármennyi legyen a tévedés, a helytelen próbálkozás s a gyöngye és hatástalan kísérlet, bármennyire akadályozza a jószándékot ezer gátló külső körülmény, mégiscsak az a feladatunk, hogy szívós akarattal megoldjuk népi életünk sok elhanyagolt kérdését. Jól tudjuk, nagyképű kitanítás nélkül is, hogy népi boldogulásunkat nem egyedül a zsidókérdés rendezetlensége hátráltatja s azt is tudjuk, hogy ennek az alapvető bajnak kiküszöbölése után is marad még elég tennivaló. Annyit azonban a józan értelem erejével állíthatunk, hogy a magyar dolgozók — a munkamegosztásos modern államban szükséges nagy középosztály eltartásán és a nemzeti tökégyűjtés kötelezettségén túl — képtelenek 800.000 főnyi zsidóságot is, az átlagot messze meghaladó életszinten gazdagra hizlalni! A zsidóság példátlanul nagy százaléka parazita életet él s jövedelem- és vagyonserzési módszereivel a dolgozó társadalom ellensége. Vagy a zsidók arányszámát kell lényegesen csökkenteni, vagy a részesedésüket a nemzeti összjövedelemből, ha nem akarjuk örök szegénységre ítélni a saját népünket! A

zsidóság mostanában eget és földet ígér mindenkinnek s valóságos földi paradicsomot, tejle-mézzel csorgatott jövőndőt, újájas kulturát, an-dalító irodalmat és búfelejtő testvériséget, de csak akkor, ha lemondunk a zsidókérdés rende-zéséről s elfelejtjük mindörökre azt, hogy vala-melyes letagadhatatlan különbség van a héber paraziták és a kiszarolt vendéglátó népek között... De miért nem választotta ezt a déli-bábos utat a zsidóság az elmúlt utolsó 80 év alatt?... Miért tették tönkre fékezhetetlen vagyonszerzési mániájukban a földművesek százezreit, miért irtották ki az ipa-ros és kereskedő magyar nemzedékeket, miért ragadták magukhoz sikertől bódultan a vezetést s miért nyomták rá idegen bélyegüket a magyar közéletre? És ki hiszi el a zsidóságnak, hogy újabb felülkerekedése esetén nem önmagát, hanem a — magyar nemzetet szolgálná?...

Benes játéka

két szék között a pad alatt is végződhetik. Amerikai útja előtt gondosan megcinkezte ugyan az összes kártyákat a diplomáciai turpisságokban utolérhetetlenül jártas, emigráns cseh államelnök, de a bűvészmutatványok sikere, a nézőktől is függ... Hubert Ripka a londoni cseh kormány minisztere, pontosan Benes indulására nyilatkozott az angol sajtónak s kijelentette, hogy a cseh-lengyel államszövetség terve kisse a kútba esett, mert Szovjetoroszország „nyomása következtében“, a megvalósítási munkálatokra egyelőre nem kerülhet sor. Sztálinék ugyanis, egy politikai zápfővezetést vélnek felfedezni a cseh-lengyel föderációban... Sztálin elsősorban a kiegyenlíthetetlen szláv nemzeti ellentétekre spekulál s azt akarja bebizonyítani, hogy nemzetialapon a szláv népek ma még nem szervezhetőek meg egységes államba, mert az évszázadok folyamán kifejlődött ellentétek belülről lökik szét a föderációs kísérletezéseket, úgy mint a jugoszláv államot, amelyben tűz és víz volt a horvát és a szerb... Mi tehát a teendő? — kérdi Dzsugaszvi-Sztálin, az összes szlávok legfőbb bátyuskája, akiben egy cseppnyi szláv vér sincs. A teendő, — feleli a vörös cár, — vérbe fojtani minden szláv nemzeti államot, megszüntetni a különálló nemzeteket, letépni a testükről a közpöztályokat, kiirtani belőlük minden emlékeztet a multjukra s belezülllesztetni a vezetőik nélkül maradt tömegeket egy bolsevista szláv néptengerbe, Vladivosztk és az Adria között!... Errevaló a szovjetszláv ember-típus kitermelése, a földi pokol minden kínján és szenvedésén keresztül... És idejut minden szláv állam és nép, amely elbódul a moszkvai propagandától. Van valami félelmetes és az idők méhében lapangó sátáni következetesség a moszkvai számításban, amelynek vörös-fekete sakkjátszejében az emigráns szláv politikusok csak ide-oda tologatható figurái a bolsevista-zsidó világuralmi játszmának. Benes azt hiszi, hogy taszít, pedig csak taszítják, — Moszkva feltétlen szolgálata felé!...

Moszkva ígérete

a farkasok bizonykodása, hogy a jövőben csak füvet legelnek... A Kreml véreskezű urai tudtára adatták a világnak, hogy a nemzetközi forradalom gépezete, a III. Internacionálé megszűnik, állítólag véglegesen. Csak éppen a központi végrehajtóbizottság marad meg Moszkvában, tovább szítani a gyűlölet és a polgárháború lángját, a pusztulásra ítélt országokban. A demokráciák kebelében élő kommunistákat azonban utasították a tengelyhatalmak ellen felsorakozott összes kapitalista kormányok szívbéli támogatására! Ez a bolsevista erkölcs és az engedmény az angolszászoknak, — ki tudja miért és meddig?... A példabeszéd szerint a háborúban minden eszköz használata megengedett, de a vörös terroristák ma sem kényszerből ámitják a világot, hanem folytatják 25 esztendőş romboló aknamunkájukat vadonatúj, szédítő hazugságokkal. Azoknak felvilágosítására, akik jámbor hiszékenységgel valami változást remélnek az Internacionálé műfelosztásától, két páratlanul érdekes okmányt közlünk, bevezető lapjuk fényképmásolatával együtt. Tíz év előtt, 1933-ban Franciaország stockholmi követe küldte ezt

a két jelentést Paul Boncour miniszterelnök- és külügyminiszternek a szovjetdiplomácia békebeli aljasságairól.

LE GATION
DE LA
REPUBLICQUE FRANCAISE
EN SUÉDE
Direction Politique
Europe
N° 15

2-618-2046
fiche 2-374-7
Stockholm le 21 Janvier 1933.

RECEVU
LE 21 JAN 1933
LE MINISTRE
SECRET

DIRECTION POLITIQUE
ET COMMERCIALE
25 JAN 1933
Chambard
J. C. 690m

M. KELLONTAY, MINISTRE DE FRANCE A STOCKHOLM,
A SON EXCELLENCE, COLONEL AUL-JONJON, PRESIDENT DU CONSEIL,
MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES, A PARIS.

Une conférence de M. Kellontay d'ant le personnel de la Légation des Soviets.

M. Kellontay, Ministre de l'U.R.S.S. a Stockholm, a fait, le 30 Décembre dernier, à la Légation des Soviets une conférence sur la politique étrangère de son Gouvernement et, tout particulièrement, sur le pacte de non agression avec la France. La réunion a eu un caractère d'ent secret que possible: dix-neuf collaborateurs de la Légation soigneusement choisis, y ont seuls pris part. appartenant au parti communiste.

L'un de ces informateurs se trouvait parmi les auditeurs.

Voici, en résumé, les idées principales développées par Mada Kellontay:

"Nous avons signé avec la France le pacte de non agression le 12 Février 1932. A que ces renseignements sont acc-

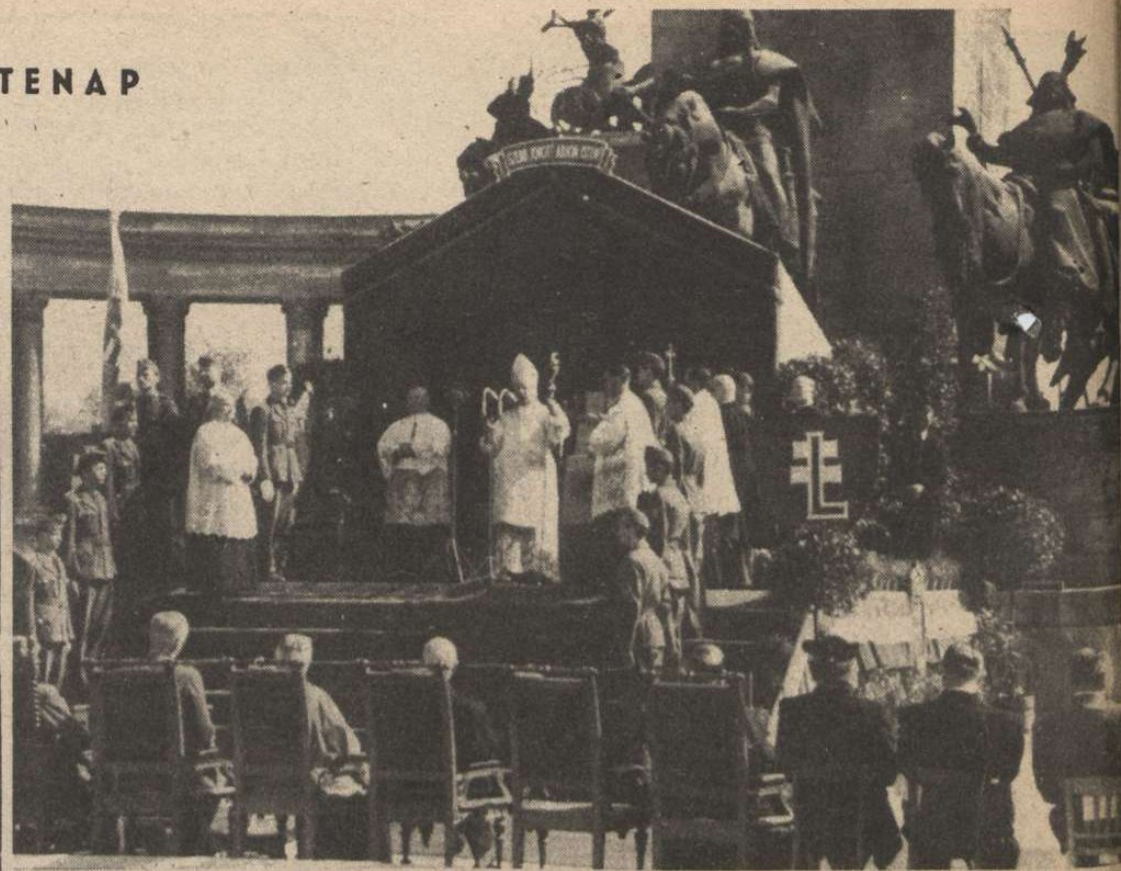
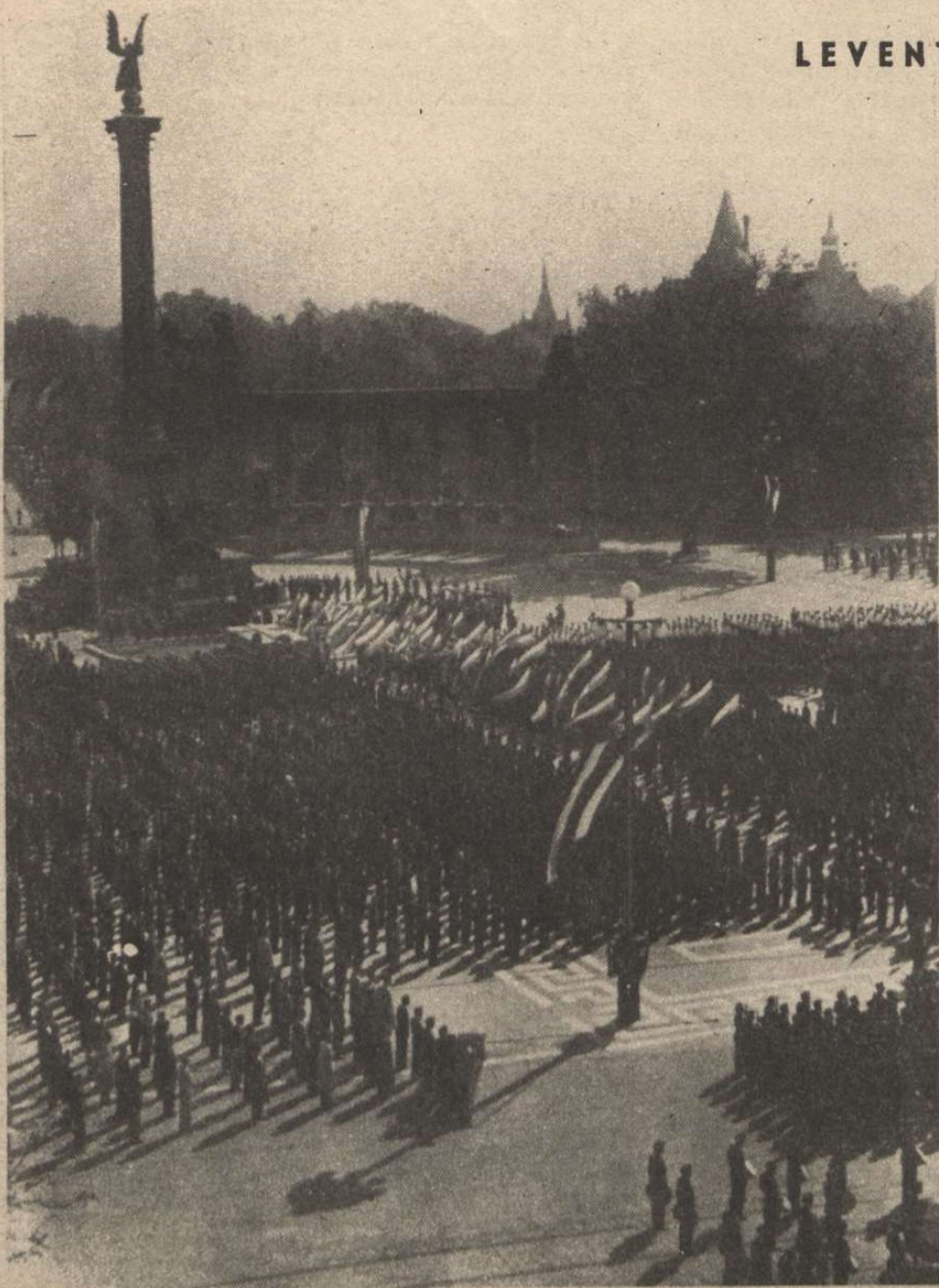
(1) Il s'agit d'ailleurs, à que ces renseignements sont acc-

Az első titkos francia jelentés arról számol
 ta, hogy Kollontaj asszony, a szovjet
 stockholmi követe előadást tartott a szovjetkö-
 vetségen s munkatársainak a következőket mon-
 dotta: „Aláírtunk és aláírunk szerződéseket a
 kapitalista államokkal, hogy a gyanakvá-
 sukat elaltassuk. Nem szabad azonban
 sohasem elfelejteni, hogy a szovjetkormány
 nem ismeri elérvényesnek a nemzet-
 közi egyezményeket, mert azok érdekkellentét-
 ben állanak a forradalmi proletáriátus céljai-
 vel...” A gyönyörű bevezetés után Kollontaj
 asszony megjósolta, hogy Anglia rövidesen elvesz-
 zíti gyarmatait s megdicsérte a török-szov-
 jet szerződést, amely utat nyit a vörösöknek
 India felé, — Törökországon át...

LEGATION
111 2A
RÉPUBLIQUE FRANÇAISE
EN RUSSIE.
Direction Politique
Europe
N° 49
SECRET
14 Mars 1933
21 MAR 1933
2-619-1
M. GAESSEN, MINISTRE DE FRANCE A STOCKHOLM,
A SON EXCELLENCE DOMINIC PAUL-BONCOUR,
MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES A PARIS.
Politique extérieure
soviétique.
J'ai pu avoir communication du texte d'un discours
prononcé, au mois de Janvier dernier, par Koganovitch,
secrétaire adjoint du parti communiste, devant les délé-
gués du bureau politique du Comité central du parti
et les délégués du Comité exécutif de la IIIème Inter-
nationales.
Je joins au présent pli une traduction de cet
intéressant document, qui avait été adressé, de Moscou,
personnellement à Madame Kollontay comme aussi, sans
doute, à tous les représentants des Soviets à l'étranger.

A második titkos francia. jelentésben Gaussen francia követ arról számol be, hogy Kaganovics Lázár Mojse, a hírhedt zsidó népbiztos egy bizalmas parancsot küldött Stockholmba a zsidó Kollontaj asszonynak, amelyben csak az olvasható, hogy „bűnös és nevetséges dolog lenne azt állítani, hogy a szovjet-kormány bizonyos külföldi hatalmakban megbizna s ígéreteiket és garanciájukat készpénznek venné...” „Elvtársak! — írta Mojse — ne higgyétek, hogy mi papírrongyoknak, megállapodásoknak, szerződéseknek és kötelezettségeknek valamilyen fontosságot tulajdonítunk! Ilyen könnyen hívó, érzékeny személyek nincsenek a politikai vezetésben és a központi bizottságban!...” Így kötött szerződéseket a szovjet 1933-ban, elporosodott, de a napvilágra került akták bizonyossága szerint. Mit várjon a világ a szovjettől — 1943-ban?...

LEVENTENAP

↑ Serédi Jusztinián bíboros hercegprímás ünnepi misét mutat be a Leventenapon a Hősök-terén

← Vasárnap tartották meg országsszerte a leventenapot. A budapesti ünnepségre az ország minden részéből érkeztek levente-küldöttségek; az ünnepi misére a Hősök-terén több mint tízezer levente gyűlt egybe

→ Ejtőernyős leventék a hercegprímás miséje alatt

A bánati leventék első ízben vettek részt nagyobb küldöttséggel a budapesti Leventenapon. Képeink: bánati leventeleányok és leventefiú megérkezésük után a Keleti pályaudvar előtt

AZ ELSŐ MAGYAR UTÁSZ HÖSI EMLÉKMŰ, melyet a bajai utászszázados állít fel. A közel 12 méter magas és 7 méter széles alkotást M. Regös Ferenc tervezte

→ LUKAS KONSTANTIN altábornagy, a bolgár vezérkar főnöke, aki Szombathelyi Ferenc vezérrezredes, a honvédszervezetkari főnök látogatásának viszonzására öt napot töltött Budapesten. Képünk a budapesti bolgár követségen készült Lukás altábornagyról

MAGYAR

FINN KULTURÁLIS KÜLDÖTTSÉG
MAGYARORSZÁGON

A magyar kultuskormány múlt év őszén történt meghívására Magyarországra érkezett kulturális küldöttség megkoszorúzza Budapestén a Hősök szobrát

A finn vendégek látogatása Ullein-Reviczky Antal meghatalmazott miniszter, sajtófőnöknél a külügyminisztériumban. Balról jobbra: V. A. Heiskanen, a helsinki egyetem geodézia-tanára, a küldöttség vezetője; Rolf Nevanlinna, a helsinki egyetem rektora, Ullein-Reviczky Antal, Jussi Paatela műegyetemi rektor, Eino Saari, B. Honkasalo, Aarno Turunen és L. A. Puntilla egyetemi tanárok, Timo Mikkila zongoraművész, Arvi Kivimaa író és H. A. Koskenniemi, a finn költők szövetségének elnöke, a turkui egyetem tanára

KÉPHÍRADO

A finn tudósok debreceni látogatása során Zöld József polgármester üdvözli vendégeinket

Finn vendégeinknek nagyon tetszett a Hortobágy; még a csikósok lovára is felültek...

Ebéd a hortobágyi csárdában, ahol szeretettel fogadták és ünnepelték testvérnemzetünk tudósait

Jussi Paatela, a finn műegyetem rektora pásztor-ruhába öltözve a Hortobágyon

A finn küldöttség hölgytagjai látogatóban a csepeli WMFC sporttelepén

Angolszász krónika I.

ÚJ ANGOL TÁNCOT TANULNAK AZ AMERIKAIK

KÉPHAZUGSÁG NEW YORKBANI

1. A „Victory” képes folyóirat körüli ez a kép, avval a szenzációs felirattal, hogy Berlinben betonerdőket építettek a nagyobb terekre, géppuska lövésekkel, fékon tartani a forradalmi megmozdulásokat... Az Asa és Talbot felírás alatti vastagfalú építmény azonban, közönséges rajzhamisítvány az eredeti képen, ahogy,

2. — ez a helyszíni másik felvétel bizonyítja: Széles tétőt és falat rajzoltak Borchardt üzletére, hogy féltelmes utcai várépítményt mutathassanak be az amerikai közönségnek

3. Az erődtérképnek kikéltott berlini téren pedig, a mai időben főújságas luxusüzlet üvegtáblát, egyszerű faburkolat védő a valóságban, a légi támadások esetleges káraitól. Ennyi az igazság az amerikai meséből...

↑ Az angliai Southwark polgármestere, a vendégül látott amerikai katonáknak jelmezesen bemutatja az igazi Lambeth Walk táncot. A világpolitikában viszont, — az amerikaiak tanítják tényleg az angolokat ki tudja, melyik jobb?

↑ AZ AUSZTRÁLIAI REPÜLŐK közte „légi színházy” választanak. A győztes Nola Luxford, egy újjáéledt művésznő, egyáltalán nem — légius...

↑ A ZSIDÓ MAJSZKI, a londoni szovjetkötet (jobbfele), fogadja Eden lordot, az angol külügy-minisztert (Jobbról — második), moszkvai útja után

← EINSTEIN, a németországi zsidó emigráns magyarázza az amerikaiaknak a rádió hullámain, hogy Európát le kell verni, — ő tudja miért, — de az amerikaiak nem...

← BESZÉLGÉS A JÜVENDŐ-RÖL? ... Churchill miniszter-elnök felesége (Jobboldalon), Majszkinéval egy gála-estélyen

→ SIR JOSEPH SAMUEL, London zsidó főpolgármestere egy ünnepi lakomán

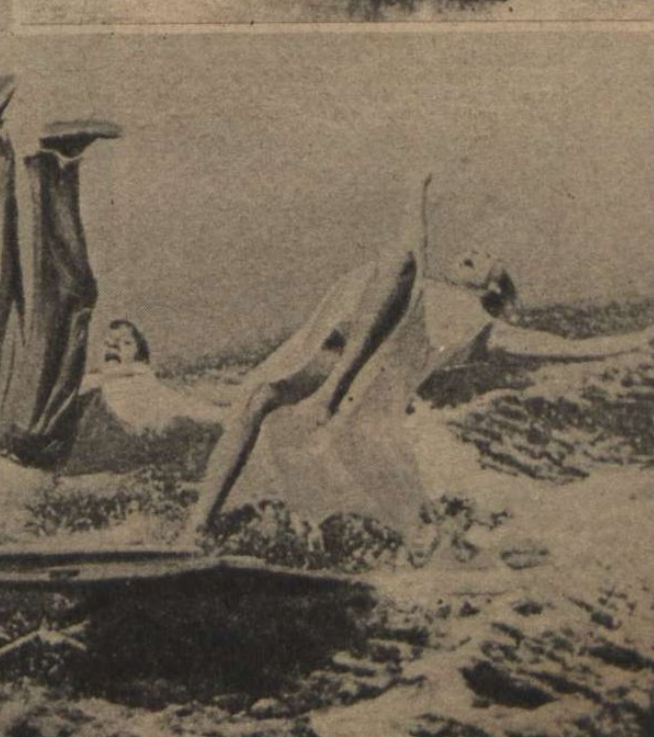
VIZES HÁZASSÁGJÁTEK AMERIKÁBAN

1. A nászmenetet motorcsónakkal kihúzzák a tengerre. Középen a papruhás esketű a két oldalt a menyasszony, a vőlegény és a két tanú...

2. Gyűrű- és csókcsere rohanás közben, az álmagintésére

3. Repül a menyasszony és a vőlegény rubástól a tenger hullámaiba. Sajnos, kimentik őket...

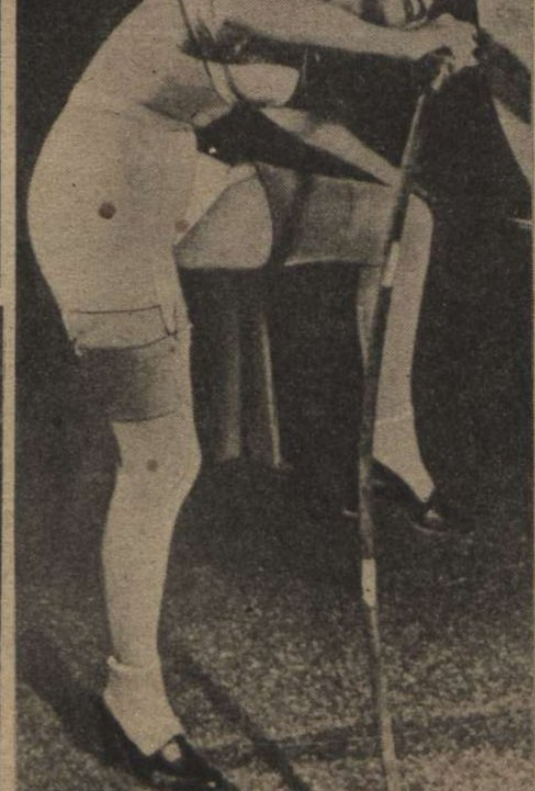

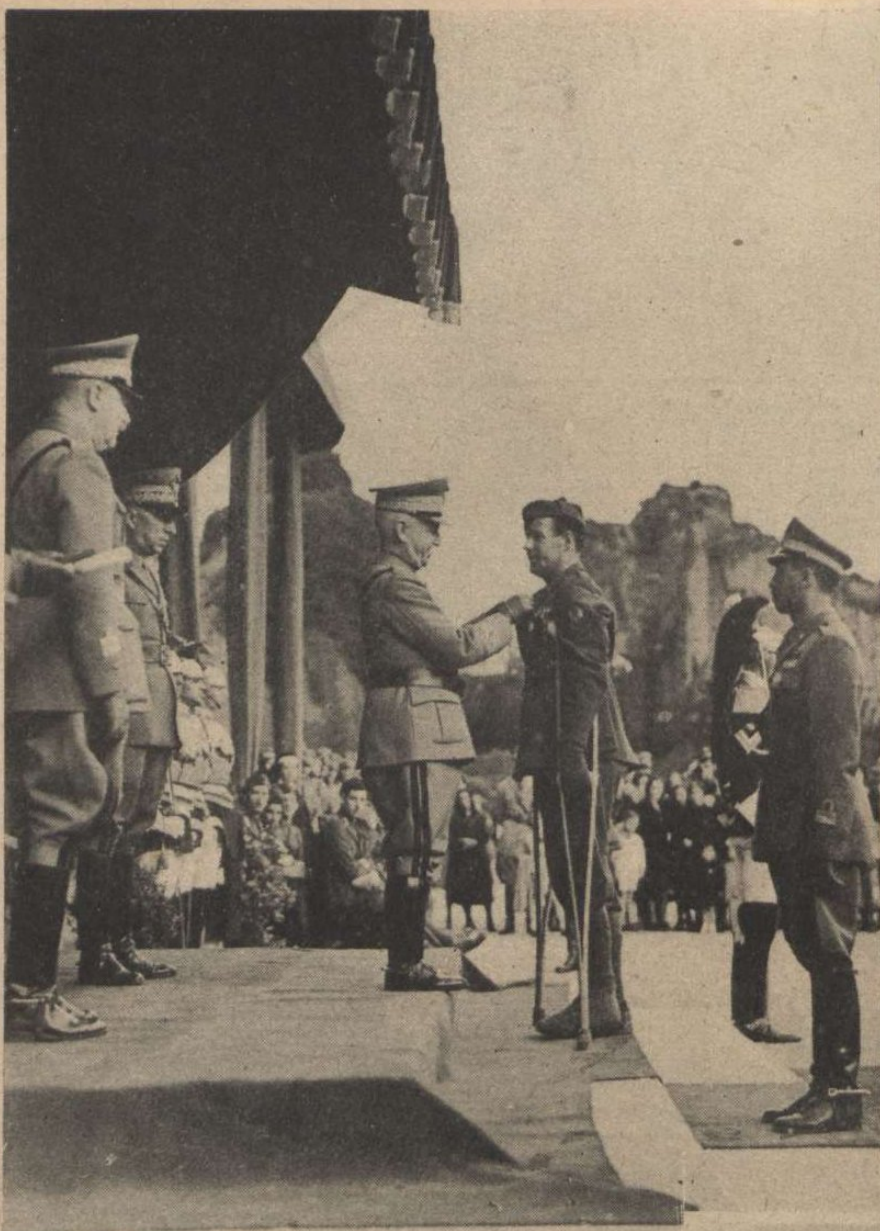
AMERIKA OHI...

1. „NE DOLGOZZ GUMI-FÜZÖREN!” Háborús reklámkép Amerikában, amelyen a szép színésznő fájdalomtól eltorzult arcával dolgozik a repülőgépgyárban, mert a gumifűző elszorította a vérkeringését...

2. DE DOLGOZZAL GUMISZÉGYEN FÜZÖREN! Amint a képen látható, így már boldog nevetéssel folyik a repülőgép szerelése a bizonyára emelkedik a termelés... A furcsa reklám célja a gumipocsékolás önkéntes csökkentése...

AZ OLASZ FASISZTA PÁRT
római nagygyűlésén, a párt főtitkára a nemzeti feladatokról beszél a kerületi vezetők előtt

AZ OLASZ KIRÁLY kitünteti
csatában sebesült hőseit, az
olasz hadsereg napján

**AZ ELSŐ KÉPVISELŐHÁZI AL-
ELNÖKNŐ — DÁNIÁBAN:** Gau-
tier-Schmit asszonyt, aki 25 év
óta képviselő, a dán képviselő-
ház alelnökévé választotta

Világ

LAVAL FRANCIA MINISZTERELNÖK VICHYBEN
A Hotel de la Paix nagytermében megtartott fontos
tanácskozás után, Laval gyalog sétál át a miniszter-
elnökségre

**SPELLMAN, NEW YORK ÉRSEKE TÜRÖKOR-
SZÁGBA ÉRKEZETT,** ahol sikertelen tárgyalásokat
folytatott a szovjetországi hadifoglyok levelezé-
sének és adatközlésének megszervezése tárgyában.
A szovjet nem hajlandó bűnét elárulni...

**ROOSEVELT ÉS CHURCHILL WASHINGTONI TA-
LÁLKOZÓJA A NEMZETKÖZI ERDEKLŐDES ELŐ-
TERÉBEN ÁLL.** A szövetséges angolszászok meg-
egyeztek abban, hogy a szovjet háborúja kedvez a
demokráciának, viszont kedvezőtlen az a tény, hogy
Európát és Keletáziát nem lehet térdre kényszerí-
teni...

AZ ELSŐ MEGBESZÉLÉS SIGEMITSU, AZ ÚJ JAPÁN KÜLÜGYMINISZTER
(jobboldalt) ÉS STAHRER NÉMET BIRODALMI NAGYKÖVET KÖZÖTT
TOKIÓBAN

(Rádiókép)

A SEMLEGES TUNISZI BEY,
aki az angol csapatok tuniszi bevonulása után, néhány emberből álló testőrségé-
nek sorfala között, barátságosan a megszálló tiszt elé vonult s megkérdezte
tőle: „Hogy van V. György király öfelsége?...” A tiszt igen gorombán vála-
szolt s a tuniszi beyt azonnal száműztetésbe küldték Madagaskárra, 23 hárem-
hölgyével együtt.

BASTIANINI

olasz külügyi államtitkár rendkívül fontos beszédet mondott a hét folyamán. Leikes szavakban emlékezett meg a magyar-olasz barátságról s megvédte a kisebb nemzetek életjogait, a nagyhatalmak elnyomása ellen

A BOLGÁR KIRÁLY ÉS A KIRÁLYNÉ A SZÓFIAI HŐSÜK NAPJÁN
Elöl Stepan metropolita áll, a bolgár egyház feje. A királynő mögött Kirill herceg és Eudoxia hercegnő, a bolgár király testvérei láthatók

Ujság

MAGYAR ZENEEST BERLINBEN. Arató István, a magyar egyetemi énekkart vezényli a német művészek házában

RIZA SAH PAHLEVIT,

a perzsa uralkodót, az angolok Szent Ilona szigetére száműzték: Irán hatalmas ura bizott az angolok ígéretében s kardcsapás nélkül beengedte országába a brit csapatokat. Irán rabszolgasorsra jutott, gazdag földjén angol és szovjet seregek tanyáznak s törvényes ura, most Napoleon száműzetése helyén gondolkodhatik az angolok adott szavának értéken...

MICHOV TABORNOK a bolgár hadügyminiszter, üdvözl a hősök napján. Zsekov tábornagyot, az első világháború nagy bolgár hőjét

A SIPKA-SZOROS HŐSEI, a legöregebb bolgár szabadságharcosok kezét szorítanak a nemzeti ünnepen

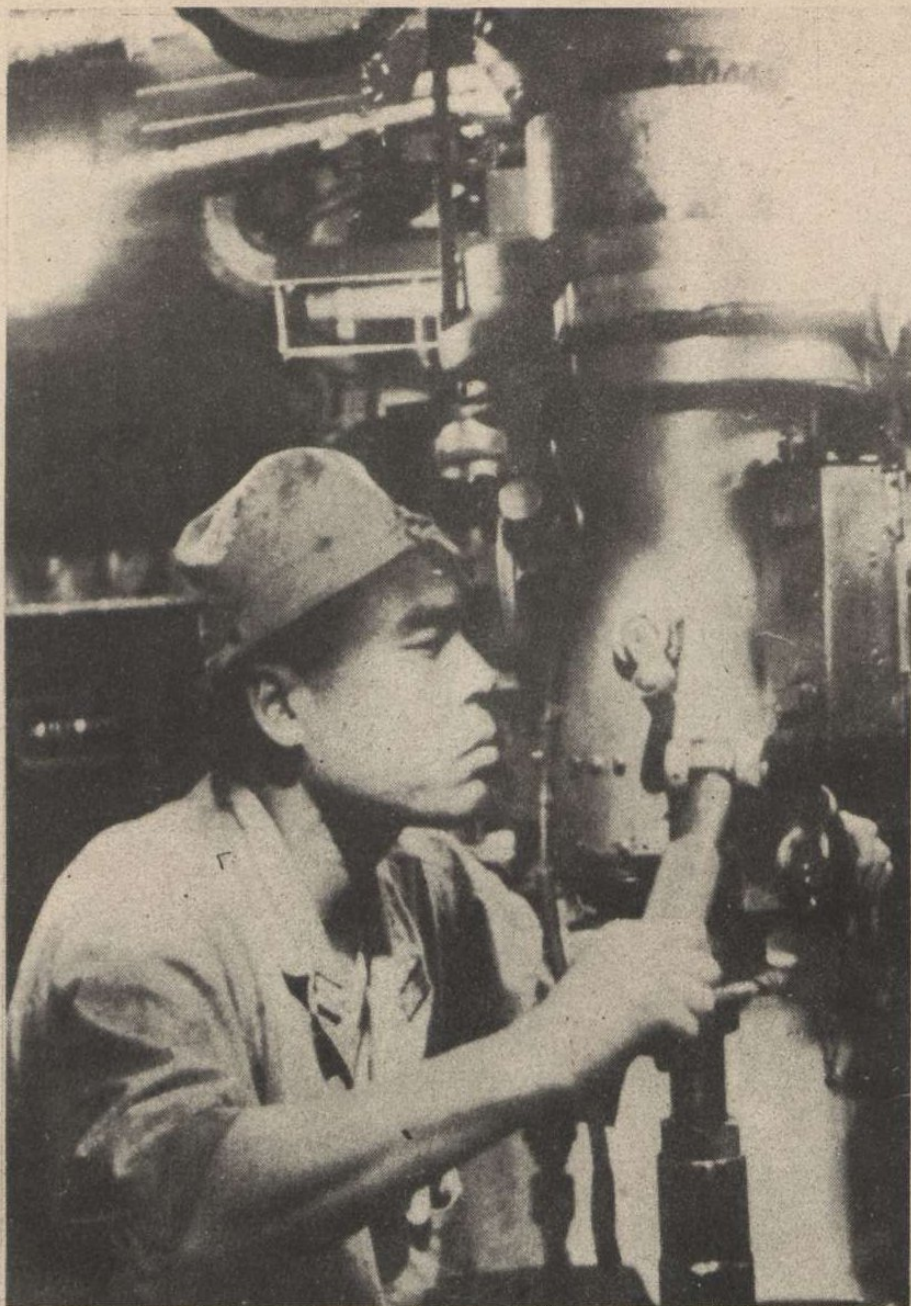
BOLGÁR - JAPÁN - MAGYAR BARÁTSÁG A SZÓFIAI DÍSSZEMLÉN. Katonai attasénk üdvözl szövetséges bajtársait

GREGORIO ROJO spanyol futóhajnok, a barcelonai versenyen, a 10 kilométeres távot 31 perc 36.8 tized másodperc alatt futotta meg

VILÁGREKORDOT JAVÍTOTT a 100 méteres mellúszásban a 17 éves Gísel Grass, a lipcsei versenyen. Ideje 1 perc és 21.1 tized másodperc

AZ ELLENSÉGES HAJÓ MOZDULATAIT FIGYELI EGY JAPÁN TENGERALATTJÁRÓ TISZTJE

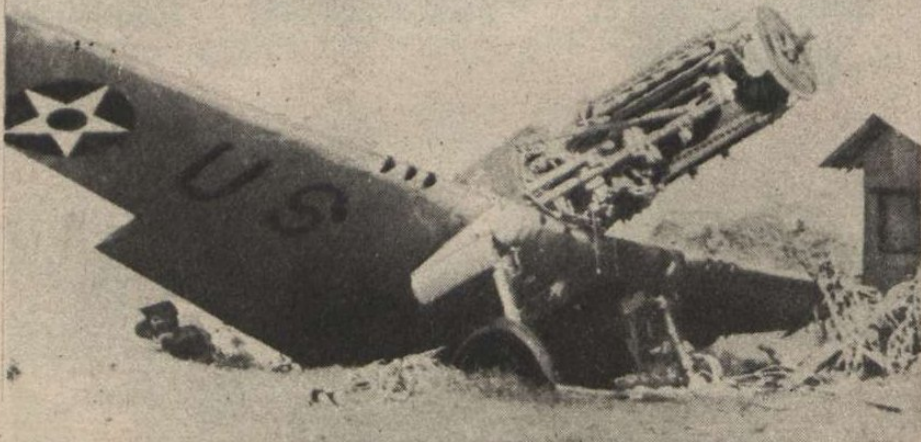
Néhány száz méter útát futhat még az amerikai gőzös s aztán felhangzik a japán parancs a torpedók kilövésére...

JAPÁN VADÁSZREPÜLŐ AZ ELLENSÉGES CÉLPONTOT KERESI
A halálmegevető bátorság és az önfeláldozás szelleme, rettegett hőssé avatta a felkelő nap országának pilótáit...

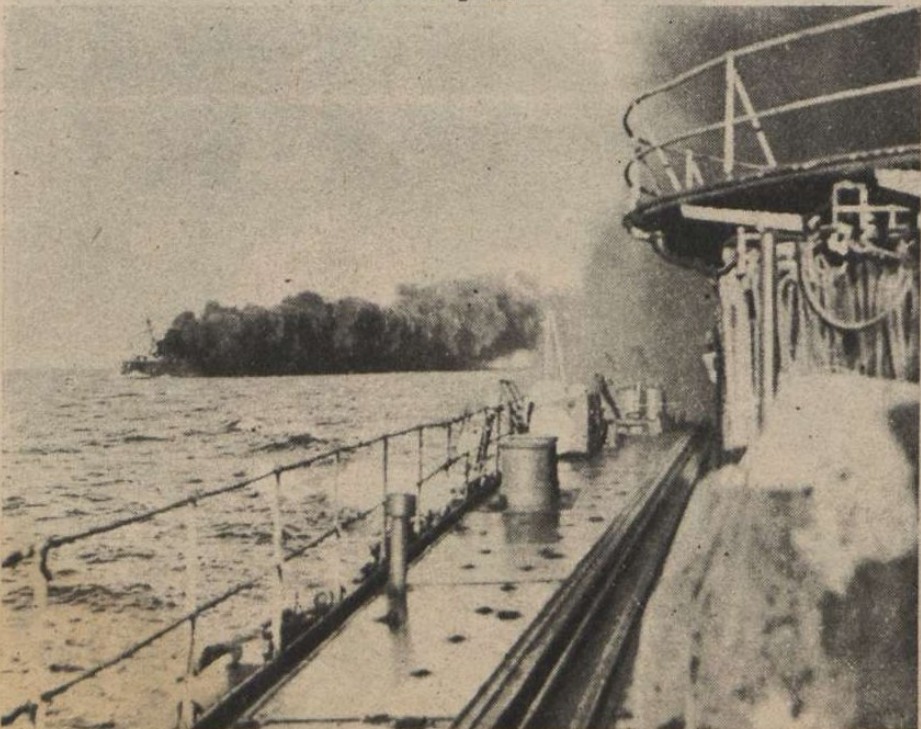
A JAPÁN

Megelevenedett a roppant keletázsiai hadszíntér s fellángoló tüzei azt bizonyítják, hogy a japán hadsereg ütésre készen várja a közeljövő eseményeit. Északkelet-Ázsiában Pang Ping Hsun tábornok hadseregcsoportjával együtt megadta magát s Csang-kaisék hadseregéből újra kiesett 70.000 ember. Burma határszélén, a Mayu folyó partján Wavell tábornok hadosztályait könnyedén szétverték a japánok s véget vetettek a burmai támaszpontok elfoglalására irányuló angol kísérleteknek. A Csendes-óceánon kiújultak a nagyarányú japán támadások s Ausztráliát rendszeresen bombázzák a japán harci repülők. Az Aleuta-szigetekhez tartozó Attu szigetén az amerikaiak százszoros túlerőt vetettek harcba a japán védőcsapatok ellen s a partraszállt amerikai egységek harcigézt használtak, amiről rendkívüli felháborodással írtak a japán lapok. Keletázsiaiában a japán kezdeményezés hatalmas méretekben bontakozik ki, de a sikeresen vezetett szárazföldi, légi és tengeri csaták csak előjátékai a tervbevevett gigantikus japán hadműveleteknek!

AMERIKAI HARCIGÉP RONCSAI EGY CSENDESÓCEÁNI SZIGETEN

JAPÁN CSATAHAJÓK AZ ALEUTA SZIGETEK KÖZELÉBEN
Mesterséges ködfeljesztéssel álcázzák a hatalmas egységek hadmozdulataikat az ellenség közelében

VIDAM BURMAI BENNSZULÓTT, aki a nagy világkavargásban a bajuszára büszke...

SÖLYOS HARC AZ ALEUTA SZIGETEKEN. Az amerikai csapatok partraszálltak Attu szigetén s százszoros túlerővel támadták meg a néhány száz főnyi japán védőrséget. A sziget partvidékét füstbe, lángba borította az amerikai csatahajók ágyútüze

NEHEZ FELADAT a japán gépesített egységek áthatolása az úttalan burmai dzsungel akadályain

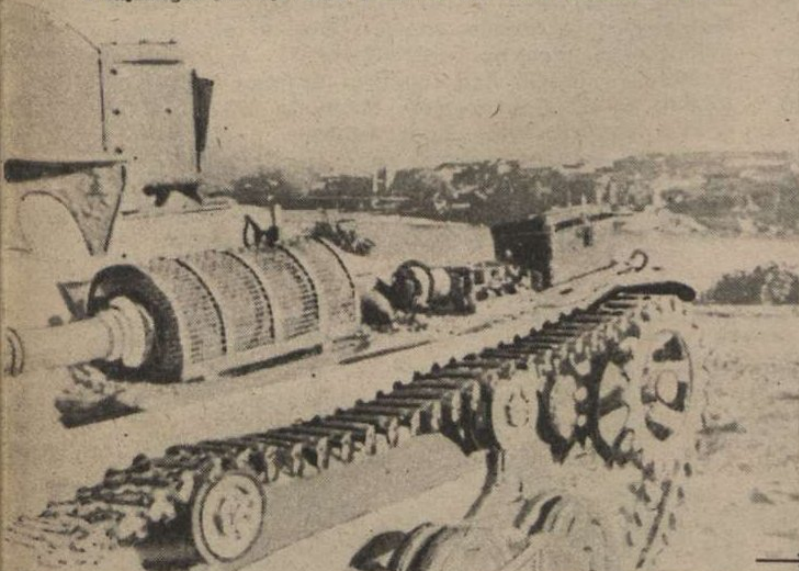
JAPÁN VADÁSZGÉPEK VÉDIK AZ INDIAI HATÁRRA FELVONULÓ UTÁNPÓTLÁST

HADAK ÚTJÁN

SEGÍTENEK A BENNSZÜLÖTTEK. A hatalmas gépet emberi erő segíti át a burmai meredek-partú patakon

JAPÁN HARCKOCSI A KÍNAI HADSZINTÉREN
A sajátos formájú nagy páncélos, egy kínai városba vonul be

BANZAJ! BANZAJ! BANZAJ! Háromszor zendül fel a győzelmi kiáltás, az elfoglalt angol repülőtér tüzérségi erődjén...

JAPÁN TŰZERSEG gyors állásváltogatása a kínai harc téren

A YANGCSEKIANG FOLYÓ széles medré fölött, Csungking felé repülnek a japán bombázók

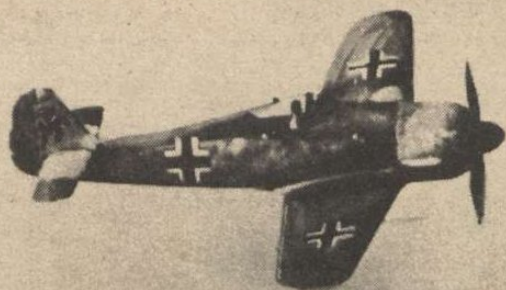
JAPÁN EJTŐPR-
NYÓSOK a levegőbe
röpítenek egy hidat
a kínai harc téren,
Csangkaisék vert se-
rege mögött, a visz-
szavonulás megaka-
dályozására

JAPÁN KEREKPA-
ROS OSZTAG, jár-
hatatlannak ismert
területen, az angol
csapatok hátába ke-
rül

YAMAMOTO TENGERI NAGY, a japán hadiflotta főparancsnoka, hősi halált halt. Repülőgépről vezette a tűzvonalban a tengeri csatát. A japán állam nagy halottjairak a császár az Aranykeselyű-rendet adományozta

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK ÉS ÚJ

Az idegháború hullámai soha el nem ért magasságba csapnak az egész világon! Ahol tudják ezt, ott lemerik józanul a falkákban felrepített rémhírek értékét, de ahol a lélek akaratlanul és bávatagon, csak a körbe felvillanó vad szenzációk felé tántorog, ott tisztára megőrülnek az emberek s értelmesebb társaikat is megbolondítják. Eppen ez a célja az idegháborúnak... Aki egy reggeli rádióhírré összecsiklik s felferi barátait és ellenségeit rémüldöző telefonjajongásaival, majd a kávéházban átsap a másik végletbe, de a délutáni ujságolvasásnál újra gyászba borul s mindig eladogja, hogy ő tudta, ő érezte, ő már régen megmondotta, megígérte a háború elvesztését, valamint a totális győzelmet, aki a szeszélyes hírhullámokon úgy úszik jobbra-balra, mint a dugó a vihartól korbácsolt tengeren, az a legkártyékonyabb emberfajta a mai megpróbáltatások idején. Aki mindent elhisz, — mindent elveszt...

44. hónapjában

a gigantikus mérkőzésnek, kétségtelenül gyöngébb már az emberi idegrendszer ellenálló képessége s az angolszász és a szovjet propaganda erre az egyszerű tényre építi reményeinek fellegvárát. Az alkalmazott módszer világos és átlátszó: London, Washington és Moszkva hírverő gépezete megállás nélkül hirdeti, hogy már megnyerték a háborút, már csak kisebb részletkérdéseket kell elintézni, de azokról beszélni sem érdemes s a szövetségesek legfontosabb feladata, a háború utáni világ tervének gyors kiigazítása. Végtelen őszi esőnek zuhogtatják ezt a hamis hiedelmet a közvélemény fejére s a tartós, egyhangú kopogástól elfáradt angolszász és szovjet polgárok végre megadják magukat, bele-törődnek a változhatatlanba s elhiszik, hogy győztek... Nem is marad egyéb munkája a sikerdús propagandának, mint meggyőzni a tengelyhatalmak népeit is arról, hogy elvesztették a háborút s nyugodjon bele a szőcsata pontozásába. Csak hitetlen és betegidegzett egyéneket téveszthet meg ez az együgyű fogás az élet és a halál sorsküzdelmében. A tengelyhatalmak vérben vasban állják a vihart

s gondoskodnak arról, hogy a harcmesők mögött is a szellemi fegyver és az áldozatkészség nemes szelleme védje meg Európát a célzatosan összeállított rémhírek ragályától.

Churchill és Roosevelt

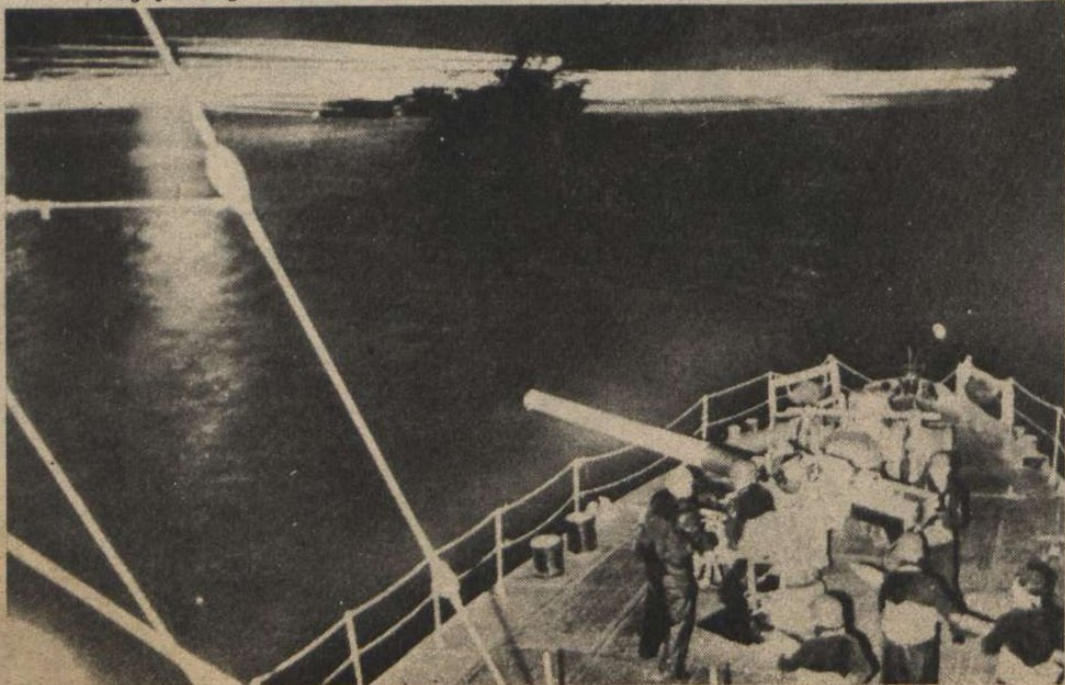
találkozása, a tárgyalások körül kialakított rejtelmesség, az öntudattól repedező jelentések, Roosevelt külön követének megérkezése Moszkvába, a III. Internacionálé feloszlásának rádióhíre és Benes szédítő forgása a vörös tengely körül, mind csak ügyesen rendezett részletjelenetek a nagy idegháborúnak, a nyugaton dühöngő légi terrorral együtt, de a hivalkodó propagandakirakat mögött, bizony sok fekete árnyék sötétlik az angolszász és a bolsevik szövetségesek egységesnek hirdetett tervein... Churchill beszédéből világosan kiderült, hogy a fegyvertársak „munkamegosztása” igen zavaros ügylet s hogy a washingtoni hosszadalmas megbeszéléseken, a láthatatlan Sztalin a legfontosabb személyiség. Az angol miniszterelnök feltűnően védekezett a keletázsiai hadszíntér elhanyagolásának vádjá ellen s hangsúlyozta az Atlanti-csata fontosságát és Németország gyors leveretésének szükségét, de ugyanakkor, még 5 háborús év lehetőségéről beszélt... A nyers igazság annyi, hogy Európában Szovjetország, Keletázsiaiban az Egyesült Államok hadereje viseli a háború súlyát s Anglia egyelőre nagyobb katonai feladat nélkül, a mérleg nyelvét tartja két szövetségese között, úgy mint régen és megcsokottan... Sztalin változatlanul azt követeli, hogy Anglia egy új, komoly front alakításával, legalább 60—70 német hadosztályt vonjon el másfelé a szovjetfronttól s nem elégszik meg a légiterror, eredményeiben bizonytalan folytatásával. Sztalin nem ajándékozta ingyen az angolszászoknak a III-ik Internacionálé részleges feloszlását és nem utasította csereérték nélkül a kommunista forradalom ügynökeit az angol és az amerikai kormányok támogatására. A szovjet követelődzik s ugyanakkor Amerika is növekvő türelmetlenséggel kívánja Anglia részvételét a keletázsiai háborúban...

Nicholson őrnagy

az amerikai Life folyóirat katonai munkatársa fejezi ki a legjellemzőbben az Egyesült Államok népének rendkívül erős új közvéleményét. Nicholson őrnagy szerint, a tengelyhatalmak európai súlypontja egy óriási erőd: Hitler vára! A szövetségeseknek sehol sem sikerült Európa földjén lábat vetni s a tengelyhatalmakat komolyan csak Szovjetország ostromolja. Hitler 13 millió jól felfegyverzett és kiképzett katona ura s az angolok és az oroszok legfeljebb egy 9 milliós hadsereget tudnak a szövetségesek ellen felállítani, tehát Amerika kellene, küldjön legalább 4 millió katonát az európai háború megvívásához. A számbeli fölény megszüntetése sem jelentené azonban az egyforma esélyeket, — írja Nicholson, — mert a tengelyhatalmak hadereje a központi fekvés, a kiváló erődítési vonalak és a rövid utánpótlási forgalom következtében fölényben marad... Németországot csak Európa szívében lehet legyőzni, de ehhez a győzelemhez hosszú előkészületre volna szükség. Mi történne azonban az előkészület ideje alatt Keletázsiaiban? — kérdi Nicholson őrnagy, aki megállapítja, hogy Amerikának mindenképpen Japán a legveszedelmesebb ellenfele! Japán csodálatos mértékben meggazdagodott. A világ gumitermelésének 90 százaléka a kezében van s hadifémekben, olajban és rizsben, jelenlegi forrásai kiapadhatatlanok. Az újonnan elfoglalt területeken Japán 110 millió bennszülöttet tud rövidesen hadi céljainak szolgálatába állítani, s mi lesz, ha a Németország elleni súlyos küzdelmekben kifáradt amerikai hadsereg kerül majd szembe a megerősödött Japánnal?... Nicholson őrnagy szerint a logikai végkövetkezés elkerülhetetlenül az, hogy a német erődítmények megrohamozását el kell halasztani és Japánt kell legyőzni azonnal, mert különben az elfoglalt szigetek láncolata mögött megépül a legyőzhetetlen japán hatalom... Ez a vélemény ma a legnépszerűbb Amerikában s veszedelmes terjedése az eredeti angolszász célkitűzéseket végromlásba döntheti. A szovjetbarát amerikai körök ügyesen kihasználják a néphangulatot és azt

EJELI KÜZELHARC A CSATORNÁBAN

A német gyorsnaszádokról kilőtt villágító lövedékek egy angol agyúsnaszád körvonalait világítják meg. Néha csodálatos közelségből csapnak össze a kis hadihajó-egységek...

CSAPATSZÁLLÍTÁS

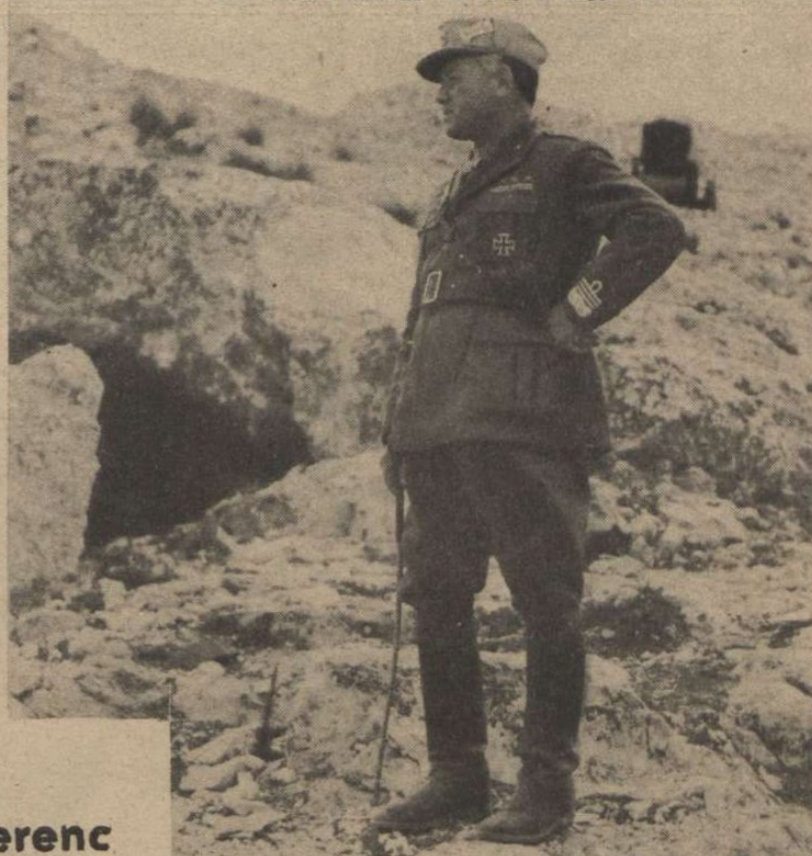
a tengelyhatalmak kezén lévő földközítengeri szigetekre. Minden katona mentőövet hord a cél eléréséig a légi és tengeri támadásoktól veszélyeztetett térségben...

NÉMET GYORSNASZÁD A LA MANCHE-CSATORNÁBAN.
Állandó az elkeseredett küzdelem az angol és a német gyorsnaszádok között

GIOVANNI MESSE OLASZ TÁBORNAGY
utolsó fényképe, a tuniszi sziklás partvidéken
vívott hősi védőharcok végső napjaiból...

FORDULATOK

Irta:
Rajniss Ferenc

hirdetik, hogy Japán leverése után, a szibériai vasútvonalon lehetne katonát és hadianyagot szállítani az európai hadszínterekre... A japán sajtó joggal ír arról, hogy az angolszász hadicélok kijelölésében a válság súlyos bonyodalmakat okozhat...

London bombázása

és a német támadások megsűrűsödése az angol szigetek fölött, új fordulatot jelent a légiháború történetében. Az angol fővárosban a hét folyamán mindennap többször megszólaltak a légi szirénák s Nagylondon katonai célpontjaira rengeteg nagykaliberű bomba hullott. Az egyik svéd lap tudósítója megállapította, hogy a német léghaderő a mostani támadásokban rendkívül nagy robbanóerejű bombákat használt s a katonai szakértők között az a vélemény alakult ki, hogy a németek egy új, óriási teljesítményű robbanóanyagot fedeztek fel... Berliin illetékes helyen kijelentették, hogy a London ellen intézett támadások új harcászati elvek alapján történnek s az elért eredmény mindenképpen kielégítő. Az angolok és az amerikaiak tovább folytatták a nyugati tengerpart s Németország és Olaszország területének bombázását, de elvesztett gépeik százalékarányszáma most már állandóan emelkedik. A terrortámadások emberi áldozatait felé a legnagyobb részvétellel tekint a művelt világ, de az európai szárazföld bombázásának katonai eredményeit, — a számok és a tények nem bizonyítják jelentősnek.

A német hadvezetőség közléséből kiderül, hogy a folyó év első négy hónapjában, a megszállt nyugati területek ellen 30 nappali és 9 éjszakai, a Németbirodalom területe ellen pedig 8 nappali és 44 éjszakai támadást intéztek az angolszász repülőkötelékek. A négy hónap 120 napjából tehát csak 38 napot használtak ki nagyobb légitámadásokra s a 120 éjszakából 53-at. Meglepőek ezek a számadatok, mert különösen márciusban és áprilisban az időjárás igen kedvező volt s mindennap folytatni lehetett volna az európai területek bombázását. A kiesést tehát nem az időjárás, hanem a nagyarányú veszteség és az utánpótlás korlátozott lehetősége szabályozta...

Az angol jelentések többször megismétlik és színesen leírják az egyes támadásokat, ami megteveszti természetesen a közvéleményt. Az év első négy hónapjában olyan nagyszabású légitámadás, amelyben néhány száz repülőgép vett részt, csak kevés volt s legtöbbször csak kisebb, könnyű kötelékek szállottak át a Csatornán, bombázni válogatlatlanul az európai városok lakónegyedeit. A nyugati légiháború hatását és terjedelmét nem szabad túlbecsülni s ha a brit jelentések szószerint igazak volnának, akkor már nem lenne kő-kövére Németországban. A valóságban az elszennvedett anyagi károk, kisebb részleteiben sem tudták megbénítani a német hadiipart s a legsúlyosabb veszteség az ártatlan emberek kiontott vére.

Április havában Nyugateurópa és Északafrika fölött az angolszászok 967 repülőgépet vesztek, a szovjethadsereg pedig ugyanezen idő alatt 1082 gépet. Európa nyugati területe és a Németbirodalom fölött 482, nagyjából négymotoros nagybombázót lőttek le a németek s ez a veszteség rendkívül súlyosan érinti az angolszászokat.

A német léghaderő tűzereje a háború kitörése óta 10,000 ellenséges repülőgépet pusztított el. A szovjet légivesztése 1941 június 22-e óta 39,000 repülőgép! A légiháború méretei és veszteségei fantasztikusra emelkednek, de nem mutatják a tengelyhatalmak ellenségeinek különös erősödését. A katonai tapasztalat azt mutatja, hogy a berepülés és a bombadobálás tulajdonképpen mindenütt lehetséges, de hadművelleti célok megvalósítására, messze a frontok mögött a legnagyobb légitámadások sem alkalmasak.

A német búvárnaszádok az Atlanti óceán északi részén elsüllyesztettek 8 hajót, összesen 51,000 tonnát s a hajók között egy 12,000 tonnás gőzöst, amely színültig meg volt rakva Angliának szánt hússal. Az angolok és az amerikaiak a tengeri háború 44 hónapjában összesen 31.141,000 tonnányi hajóteret vesztek! Naponta tehát átlag 23,300 tonna került a tengerfenékre, s nem csoda, hogy az új készülődések következtében az Atlanti óceánon a hajójáratok az utolsó hónapban megritkultak...

Nem titok,

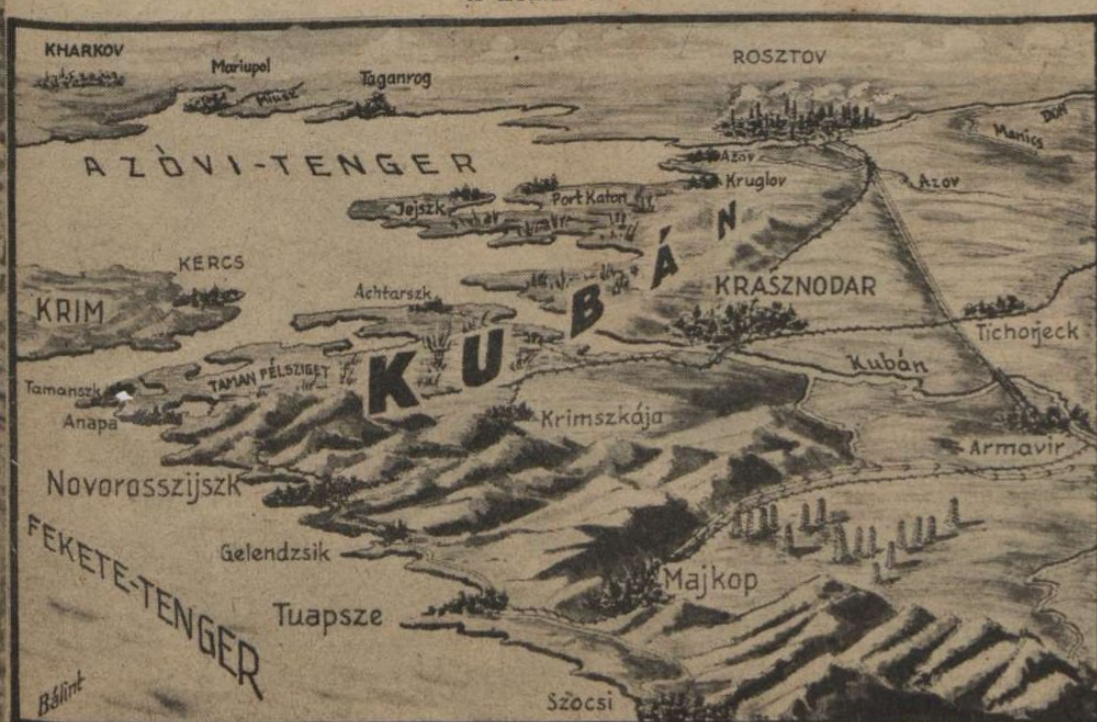
hogy a világháború súlypontja változatlanul a szovjetfronton nyugszik, ahol a „vihár előtti csönd” állapotának jellemezhetjük. A kubáni hídfőt 5 szovjethadsereg ostromolja s az aránylag keskeny területen ilyen hatalmas erő bedobása fontos célokra enged következtetni. A hét elején, a kubáni hídfőnél és Izjum térségében a szovjetcsapatok heves tűzereji előkészítéssel, páncélosok és csatarepülőgépek támogatása mellett, újra megtámadták a német állásokat, de 3 hadosztályuk megsemmisítése után rendetlenül visszavonultak. Lizicsanszk térségében, az erősebb szovjet helyi támadás véres kudarcba fulladt. A keleti hadszíntér különböző szakaszain a német rohamosztagok eredményes vállalkozásokat hajtottak végre, nagyobb ütközetekre azonban sehol sem került sor. A Fekete tengeren, a kaukázusi partok előtt hadműveleteket végző könnyű német tengeri haderők és a zuhanóbombázók, érzékeny csapásokat mértek a bolsevisták utánpótlási hajóforgalmára, amelyet állandóan zavarnak.

A német légi felderítő osztagok beszámoltak arról, hogy Tula és Kaluga környékén változatlanul tovább tartanak a szovjet csapatösszevonások. Egyelőre még nem lehet megállapítani, hogy az ellenség mit tervez, de a felvonulási térség két lehetőségére utal. Kezddhet a szovjet egy nyugati irányú offenzívát Szmolenszk irányába, de bevetheti az összegyűjtött csapatokat dél felé, az oreli szakaszra. Úgy az oreli, mint a szmolenszki védőállásokat a németek az utolsó két hónap folyamán erősen kiépítették s a szovjetet csak keserű csalódás érheti a rohamok megindítása után.

A német léghaderő az ellenség hátában vasútállomásokat, táborokat, szálláshelyeket és felvonuló oszlopokat bombáz s mindenütt letöri a légifölény helyi megszerzésére irányuló szovjet törekvéseket.

A szovjetfronton Európa védőhadserege készen áll a döntő jelentőségű nyári küzdelemre s a keresztény és nemzeti kultúra szabad és békés fejlődésére áhító népek szívük mélyéből kívánják a tengelyhatalmak tiszta fegyvereinek győzelmét.

A KUBÁN-VIDÉK

A FEKETE-TENGER PARTJÁN IGY SIKERÜLT EGY SZOVJET INVÁZIÓS KÍSÉRLET...

A sajtóságosan épített hajóról, a leeresztett hídon keresztül indultak el a harcikosk a sekély vízben a part felé, de a német nehézágyúk tüzeiben tönkrement a hajó és a páncélosok sokasága...

A BECSTELEN LÉGI TERROR!

↑ KÉT NAGY, BŰS GYERMEK-
SZEM KÉRDŐEN NÉZI A VILÁ-
GOT... Almában szakította le
ennek a flúcskának jobb kezefejét
az angol bomba...

Ahogy Churchill mondotta
Washingtonban, — „a légi terror
csak kísérlet, amely megérdemli
a fáradságot...“ Ez az angol-
szász „kísérlet“, az egyszerű la-
kóházak bombázásával és a
játékszernek álcázott gyilkos po-
kolgépekkel folyik, Európa lakos-
sága ellen. Öreges és fiatalok,
asszonyok és gyermekek az ál-
dozatai az elvadult, lovagiatlan
terrorcselekményeknek s a kór-
házakban ápoltt csecsemők s ár-
tatlan kislányok és leányok szenvedése és csonkasága élő vád,
joggal megkérdőjelezni az angol-
szász hadviselés embertelen
módszerét!

→ PÁRISI ROMOK KÖZÜTT. Az
édesanya sorsa a legszomorúbb,
akit egyedül mentettek meg a
szegényes lakásból s minden kin-
csét, a gyermekeit hagyta a szét-
omló falak alatt. Hová vezet az
emberiséget — az angol módszer?

↓ EGYIK SZÉTRONCSOLT KEZÉT
LEOPERÁLTÁK, a másik kezére
nyomorék marad ez a szerencsét-
len fiú. Így „kísérleteznek“ az
angolszászok!

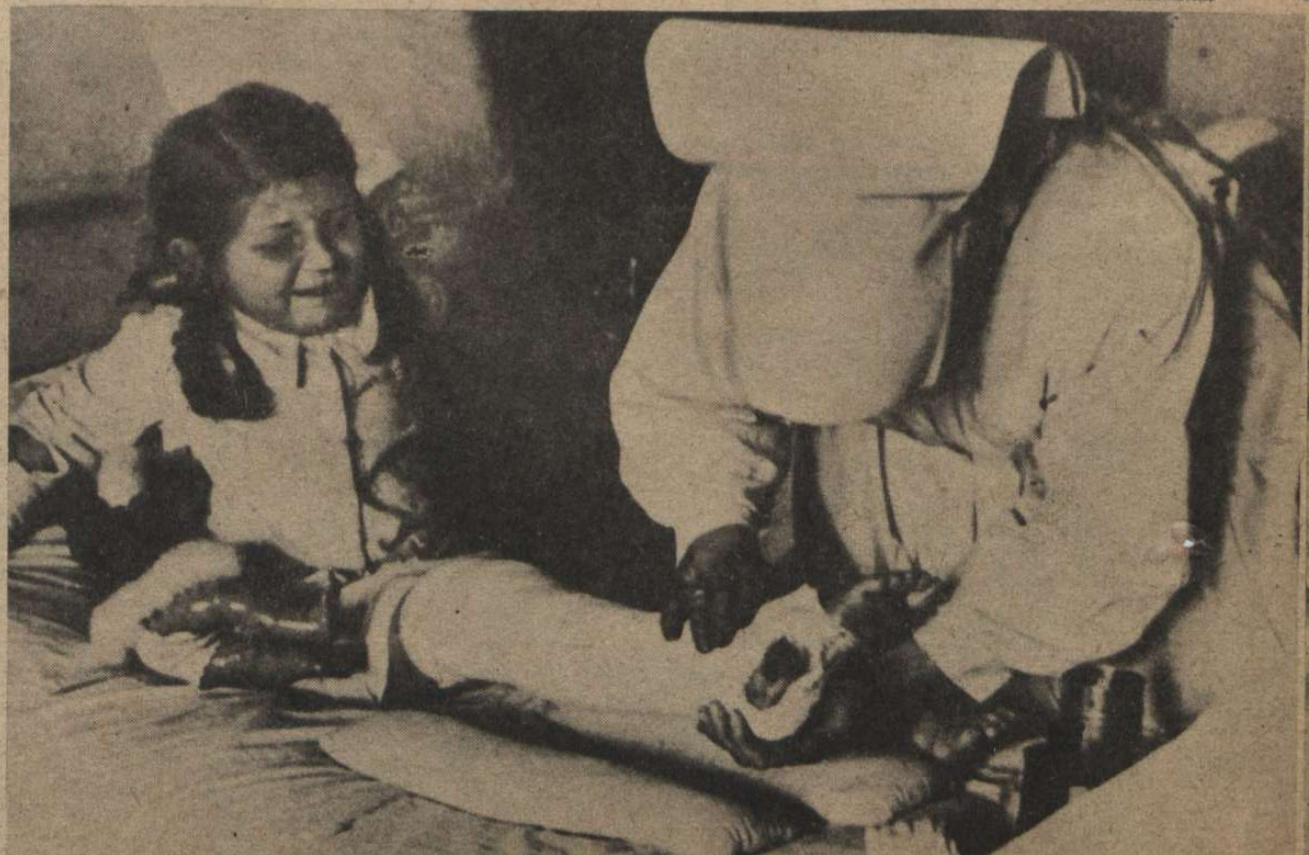

↑ EGY ÁRVA CSECSEMŐ,
aki szüleinek és jobb
alsó karjának elveszté-
sével túlélte az éjsza-
kai angol támadást

← FÁJ!... Fején, kezén
és lábán megsebesült
kislány, a kórházi ágyon

TALÁN MEGMARAD A
LÁBA... Az első kö-
tést vizsgálják az angol
légiterror síró kislány-
áldozatán

— Aladár, mi legyőzzük az idők szellemét!...

VALAHOL LIPÓTVÁROSBAN

(A rendőrség parazita-razziát rendezett Budapest luxus-éttermeiben.)

— Te jó Isten, mi történt! Csak nem volt itt uzizza?

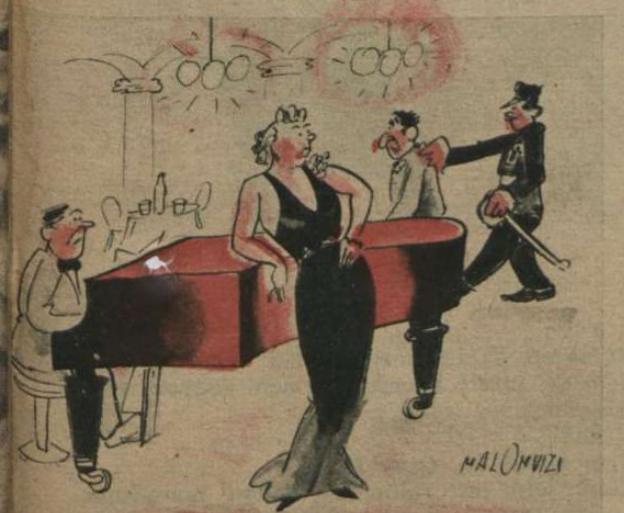
— Itt nem, de a szomszédban...

A STRANDON

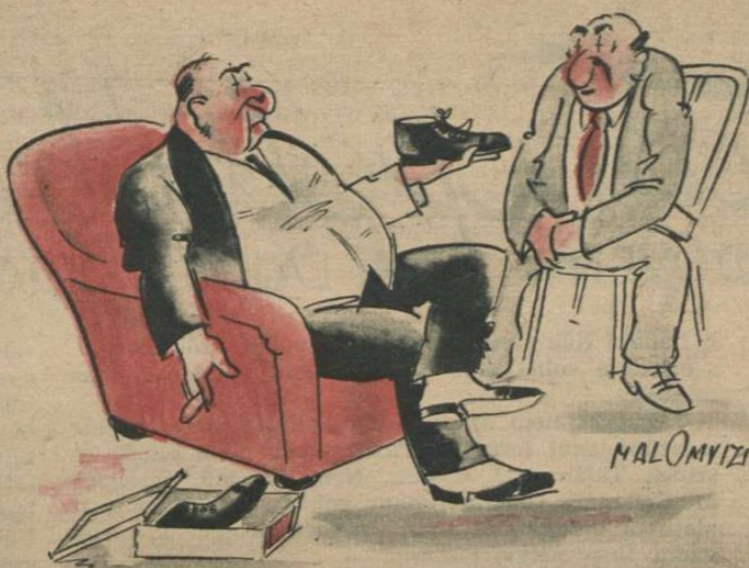

— Mondja kedves Rebekácska, hát kinézek én így levetkőzve egy parazitának?...

A BARENEKESNŐ

— Még egy ilyen razzia és visszamehetek mosogatni!...

— Nézze Heftinger úr, én szállíthatok magának 500 pár ilyen cipőt s maga egy elveszett zsidó, ha nem tudja eladni ezt a kis rakományt, — a papírhéten...

AHOGY LONDON LÁTJA:

(Idézet a londoni rádió május 16-i hírközléséből.)

— A magyar parlament elnapolása azt jelenti, hogy most már a parlament egyes bátor tagjai sem szólaltathatják meg az igazi magyar szellemet!...

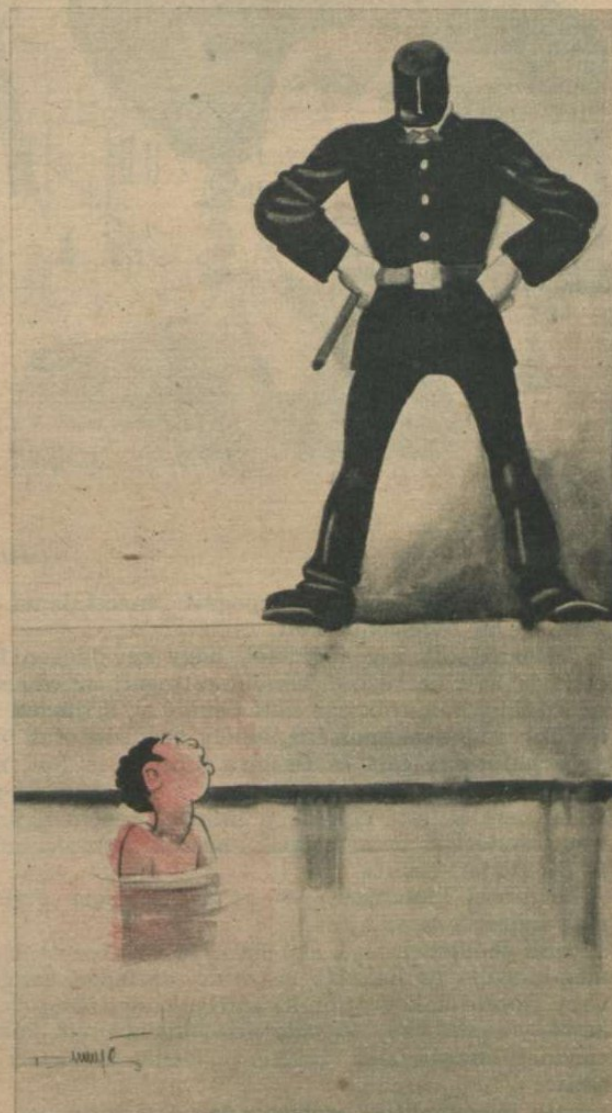
EBBEN A RAZZIÁS VILAGBAN

— Hát nem jobb itt sétálni?... Mennyivel szabadabb és tisztább itt a levegő, mint a Duna-korzón...

HOL ILYEN, HOL OLYAN...

(Rendőri ügyeletes szolgálatot vezettek be a budapesti nyilvános fürdőkben a botrányosan viselkedők fékentartására.)

Rendőrség: — Na gyérünk csak ki a vízből!
— Biztos úr kérem én nagyon szegénylős vagyok!

REMHIR-HARANGOZÓK...

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(40.)

— Hát ha kell... — topogott tanácstalanul Rozele, — ha feltétlenül kell...

Borzongott a gondolatától, hogy egy idegen férfi előtt le kell vetkőznie. Mindig rettegett az orvostól, ez a szülői ház öröksége volt benne, az orthodox zsidónők vad szemérmessége, amely azonban csak bizonyos határokig tart és tisztára külsőséges. Sőt, nem is annyira szemérmes, hiszen nem mezítelenségét röstelte, nem kellett elpirulnia miatta, hanem egy parancs feltétlen betartásának hosszú nemzedékeken át öröklődött tudata.

— Addig kimegyek, — készségeskedett Juda s már nyitotta is az ajtót.

Az ebédlőben fel s alá járkálva várakozott. Néha meg-megállt és hallotta az orvos dörmögő hangját, vagy Rozele halk feleleteit, amelyek úgy zizegtek, az asszony kicsit éles, sziszegő mássalhangzóival, mintha selymet húzgálnának odabent. Végre az orvos kiszólt:

— Parancsoljon, igazgató úr...

Ránézett Rozelére, aki nem tudta: maradjon-e még, vagy menjen s tanácstalanul támaszkodott az íróasztal sarkához. Intett neki, hogy menjen csak ki s akkor keztenyújtott az orvosnak.

— Tessék csak nyugodni lenni, asszonyom — mondta közömbös szakszerűséggel. — Minden a legnagyobb rendben van; azt hiszem, bátran elutazhatik.

Utánahallgatódzott lépteinek s akkor hirtelen arcába hajolt a kérdéssel:

— Csakugyan nyugodtan utazhatunk? Mennyi ideje lehet még hátra?

A doktor tűnődve ráncolta homlokát:

— Hát kérem... lehet hogy két hete, de lehet, hogy csak egy. Előre jeleztem, hogy ezt egészen pontosan nem lehet megállapítani.

— Pár napról semmi esetre sincsen szó tehát?

— Nincs. Ezt nyugodtan mondhatom.

— Köszönöm, doktor úr. Valamit ugyanis szeretnék feltétlenül elintézni, mielőtt a gyermeket világra hozza a feleségem. Családi ügy...

— Azt hiszem, ez már nem is tartozik rám, — szakította félbe kissé tapintatlanul az orvos. — Sajnos, nekem mennem kell.

Juda sértődötten elhallgatott; megkérdezte, mivel tartozik és kikísérte.

Hát szóval ideje még van! Egy hét, de talán kettő is; ha egy kis szerencsét hozzászámít, inkább kettő... Rozelét hazaviszi az anyjához, s valami ürüggyel elutazik, visszajön Pestre és elintézi ezt az átkozott kitérést. Vajon ahhoz hány nap kell? Voltaképpen azt se tudja: hogy kell hozzáfogni; beszélni kéne Reményi sógorával, az ügyvéddel, az biztosan ért hozzá. Telefonon felhívja még ma este. Ma este? Most mindjárt.

Csalódottan tette le a kagylót. Az ügyvéd úr, — mondták — elment a párba, nem jön haza, csak késő éjszaka. Talán írni kéne neki... Hátha első kell készíteni valamit; iratokra lesz szükség. Gerebnek is ír egy pár sort, teremtsen elő, ami kell, járjon az ügyvéd kezére. Sebtiben papírra vetett néhány sort s maga szaladt le, hogy bedobja mind a két levelet a postaládába, s egészen megnyugodva vitette fel magát a liftre.

Vacsoránál igyekezett vidám dolgokról beszélni Rozelével, de a hangulat igen fagyos volt. Az asszony kerülte pillantását, kurtán felelgetett, s alig evett valamit. Vállat vont. Egye fene... Csak sikerüljön minden úgy, ahogy kigondolta. Majd megbékélnek s annyi befolyása tán lesz Rozelére, hogy kiveri fejéből azokat az orthodox butaságokat. A gyerek, ha rájuk is hasonlít, legalább legyen született keresztény. Mennyivel jobb lett volna, ha egy kis másfajta vér kerül belé! Ha nem Munkácsról kell házasodni, hanem elvehet egy úrilányt, úgy ahogy Reményi Hugó csinálta. Most megint a Gyéressy Ádám leányára gondolt, törekény szökeségére, finomvonású arcára... Olyan anya kellett volna az

ő fiának! Kék szemmel született volna, szőke hajjal, s örökölte volna az ő tulajdonságait... Most már mindegy...

Éjszaka nem sokat aludt, hallotta, hogy Rozele is szüntelenül forgolódik az ágyban, néha sóhajt és szíjog. Talán sírt? Lehet. Nem moccant, úgy tett, mintha mély álomba zuhant volna, bár forró volt alatta a derékaj és arcát sütötte a párna. Alig várta, hogy megvirradjon.

Nem igen beszélgettek, némán itták meg a forró kávé, amit a szakácsné beadott, s mikor a cseléd jelentette, hogy kocsit is hozott, odaient áll a kapu előtt, Juda csak annyit mondott:

— No, aztán rend legyen, míg haza nem jövünk.

A táskákat megolvasta s türelmetlenül várta Rozelét, aki utolsó utasításait adta a személyzetnek. Nehezen lépett ki a lakásból, furcsa, hideg érzés ült a mellére, s valami hang azt súgta belülről: ne menj, maradj itt, egy tapodtat se lépj. Rossz előérzet győzött, majdnem sírt, mikor a szakácsné és a szobalány kezét csókolva minden jót kívánt.

— Mit csináltál ennyi ideig? — kérdezte ingerülten. — Még lekésünk a vonatról miattad.

Rozele nem is válaszolt. Felkapaszkodott a nyitott hintóba és riadt pillantást vetett az ablakokra, amelyek mindjárt eltűntek szeme elől, ahogy a kocsis a lovak közé vágott s a fiakker megfordult.

Szerette volna megkérdezni: mi baja tulajdonképpen, de félt, hogy a tegnapi vita megint fellobban és egész úton veszekedni fognak. Nem értette az asszonyt. Hiszen megnyugtatta, elűtötte aggodalmát. Érti, hogy ki akarja játszani? Vagy csak az elkövetkezendőtől való riadalom ez? Mostanában nem értette Rozelét. Gyakran minden ok nélkül sírva fakadt, máskor meg órákhosszat ült elgondolkodva, mozdulatlanul szobájában, olyan csendben, mintha halott volna.

Már a pályaudvarnál jártak, mikor csendesen megkérdezte:

— Remélem, ott maradsz velem egész idő alatt?

Juda bosszúsán vont vállat.

— Még nem tudom... Hiszen annyi dolgom lenne itthon, a bank is, meg más üzleti ügyek... Mindenesetre pár napig maradok. Aztán meglátjuk. Hiszen az orvos tegnap azt mondta, hetekig eltarthat

relemlőre? Apja kérdezte talán, mikor titokban figyelve a sovány, szorgalmas kis piaci árúst, kiválasztotta őt vejének? Vagy neki, Rozelének, feltette-e a kérdést, mielőtt hozzáadta? Megházasodtak, mert ez így mindnyájuknak jó volt. Groszmann Oziás úgy látta, hogy jó kezekbe adja a vagyonát, s ő elvette a lányát, mert hozzájutott a pénzhez, ami nélkül nem tudott boldogulni. Szerellem? Most követeli rajta a szerelmet, mikor már gyermekük születik?

A fiakker megállott s a hordárok megrohanták a bőröndöket.

— A munkácsi gyorsvonatba! — rendelkezett. — Második osztály...

Kifizette a kocsit, s tűnődve karolt Rozele hóna alá.

A nagy csarnok zengett a lármától, mozdonyok pöfögtek és fújták a gőzt, újságárusok ordítottak, ide-oda szaladgálva, gyümölcsöt kínáltak sovány és rekedt emberek, hasukon cipelve egész boltjukat: egy jókora tálcát. Gyerek sírt, hordárok kiáltották számukat és most induló vonatok ablakából váltottak hangos búcsúszavakat az elutazók.

Jó helyet kaptak, egy üres fülkében telepedtek meg, az ablak mellett, s Juda eligazgatta az asszony térdén a könnyű takarót. Két előkelő ember voltak most, a gyorsvonat finom furnér-, bőr- és linóleumillatában, gazdag házaspár, akik pihenni indultak, talán vidéki birtokukra.

Rozele most másodszor ült életében gyorsvonaton. Először Juda hozta fel, még Munkácsról, s azóta is gyakran álmolta, hogy száguld vele a csattogó kerekű gőzös, keresztül az országon, vad sípólással, s felkavarva a port a kis állomások előterén, ahol meg se áll, még csak nem is lassít, hanem átrobog, s szelével meghajlítja a gömböcök, orgonabokrok lombját a parányi kertben.

A kalauzok sípoltak, lassan megmozdult, minden eresztékében recsegett a kocsi, s oldalt, az ablakon túl, hátrafelé moztak a füstös oszlopok, vesztglő vonatok és zsebkendővel integető emberek.

— Te, fiam...

Juda csodálkozva pillantott Rozelére. Az asszony egészen sápadt volt, szájaszéle is kifehéredett s minden ízében remegett.

még... Olyan hosszú ideig nem hagyhatom magára Komort az üzletben.

Rozele sóhajtott.

— Nem nagyon szeretsz te engem, úgy látom...

Csodálkozva pillantott rá. Mit akar ez az asszony? Mostanáig soha nem jutott eszébe ilyesmit mondani... Szereti? Hát mikor volt köztük szó sze-

— Mi bajod, az Istenért, rosszul vagy?

— Nem, — intett hevesen — nem vagyok rosszul... De félek...

— Mitől?

— Nem tudom... Csak félek...

— Lásd, jobb lett volna, ha itthon maradunk. Anyádnak egy sürgöny, hogy nem megyünk és kész...

Főlöleslegesen kitenni magad ilyen állapotban izgalomnak. A vonat miatt félsz?

— Nem. Csak úgy, valamitől...

Szeme sarkában a tehetetlenség könnyei jelentek meg és leszivárogtak az arcán. Mint egy gyermek, aki sötét szobába nyit be, s valami névtelen rémület szorítja össze a szívét. Egyszer, kicsi korá-

ban érzett ilyesfélét, mikor anyja a padlásra küldte fel, téli délutánon. Szél üvöltött a ház fölött, a gerendák recsegték, s apró rohamokban a szellőző nyíláson be-befújta a padlásra is, jegesen, bőrt karcólón. Homályt ült már a pókhálós szegletekben, az össze-visszadobált lim-lomokon, s ő vacogó foggal, lúdbőrösen futott keresztül, kezében egy jókora fázékál a dobogó deszkák fölött.

— Ne légy csacsi, — dühnyögött tehetetlenül Juda, — hát nem vagy tán gyerek?

— Ne haragudj... Nem tudom megmagyarázni, de nagyon félek.

— A vonat miatt?

— Mondtam már, hogy nem... Hogy magyarázzam meg? Mintha valami borzasztó dolog várná rám, olyan érzésem van. Hogy valaki kinyitja az ajtót, rámfog egy revolvert és agyonlő. Vagy valami ilyesmi...

— Á... számárság...

— Tudom... De mit csináljak? Majd elmúlik... — Menjünk át az étkezőkocsiba? Háttha ott elefelejtet.

Hevesen tiltakozott. Nem, nem, csakugyan, majd elmúlik. Attól félt, hogy elsírja magát, s nem akarta szégyelni a könnyeit idegenek előtt.

Juda üzleti dolgokról kezdett beszélni, hogy figyelmét elvonja. Az egzóta-ügyről még nem igen ejtett egy szót sem otthon, most suttogva, teljes részletességgel mindent elmondott Rozelének. A vonat robogásának ritmusára, mintha énekelte volna egy hőskölteményt, úgy beszélt, kissé dallamos hangszíval, széles, nagy gesztusokkal, olykor a folyosó felé pillantgatva: nem hallgatózik-e valaki.

Aztán a birtok ügyeit hozta elő.

— Ha már jobban leszel, a gyerekekkel együtt odanagy. A nyarat ott töltjük, s augusztusban vendégeket is hívhatunk. Gondolom, Reményiékkel leviszem egyszer s Komort is. Hadd csodálkozzanak...

Kurta válaszokat kapott s végül belefáradt a mulattatásba. Hatvannál már hátradőlve, el-el-szunnyókálva ült az asszony mellett, hiszen éjszaka sem sokat aludt. Álmában, amelyet megzavart és minduntalan szétzilált a vonat kattogása, a kocsik rengése, nagy halom papír felett ült, aranyos karosszékekben, s lent, lábai előtt óriási tömeg hömpölygött. Az emberek ordítottak, öklüket rázták feléje, de ő csak mosolygott, hiszen nem érhették el. Hirtelen szél támadt, s a papírhegyet megmozdította, egyenként tépte ki alóla a lapokat, amelyek vad kavargásba kezdtek, mint ősszel a falevelek. Akkor látta, hogy a cifra párisi részvényeken ült s a tömeg is az aranyos papírokat lobogtatja feléje. Szólni akart, de egy részvény hirtelen az arcára csapódott, s eltakarta előle a képet. Fel is ébredt erre az érzésre, olyan tisztán súrolta bőrét az idegen test. Az ablak függönye libegett a vonat robogásának szel'őjében, — az cirógatta meg. Bolond álom, — gondolta, — az ember ne aludjék el a vonatban.

Lassan melegedni kezdett, a nap betűzött a kocsiba, erős szaga érzett a cigaretta- és szivarfüsttel pácolt üléseknek, a kocsik fájának és a koromnak, amely beleivakodott a vagon minden részébe.

Valahol Mezőkövesd körül járhattak, mert a szökölt vetésben egy tarkaruhás, hegyeskontyú asszony állt s bámult az elrobogó vonat után. Mint egy egzotikus, óriás virág, pompázó szirmokkal.

— Egy gyönyörű matyósálat csináltak neked legközelebb... — dühnyögte és megtörölte arcát, amelyen a zsíros bőr már elviselhetetlenül viszkedett.

Az asszony némán bólintott. Ugy látszik, őt is megviselte a fáradság, a koránkelés és a bágyadság, mint valami idegzsongító szer, névtelen félelmét is elszibbasztotta. Arca még mindig sápadt volt, de

már eltűnt róla az a riadt vonás és kezei sem reszkettek. Ott tartotta két tenyerét, mintha óvni akarná a meg nem született gyermeket, idomtalanul nagy hasán s Juda most gyengéd érzésekkel hajolt feléje gondolatban. Derék teremtés, szegény...

Miskolcon sokáig álltak. Óriási batyukkal parasztaasszonyok ácsorogtak a pályaudvar tornácán. Valamelyik személyvonatra vártak s köztük ládával, ócska táskákkal, vállukra kötött zsákokkal, amelyeknek két csücske messze kiállott derekuk mellett, oldalt, vörös és fekete szakállas férfiak furakodtak át. Rongyosak voltak ők is, szegényes külsejük, ágrólszakadtabbak látszatra a gyorsvonatra bámuldozó falusiaknál, mégis oda igyekeztek. Ők sietnek és nem sajnálják a pénzt. Tudják: milyen drága kincs az idő. Mi lehet csomagjaikban? Érdeklődve szemlélte őket, míg az üres vágányok közt átbotoráltak, riadt pillantásokat vetve jobbra-balra, gyámoltalanul és mély torokhangon kiáltozva egymásnak biztató, kereső szavakat. Bizonyosan árú. Portéka, ami vándorútra kél velük, hogy valahol, Sátoraljaújhelyen, Munkácson, vagy máshol, talán egy kis faluban kikössön és hasznát hajtson, pár percen tet a fáradsáért, hosszú utazásért.

Szeretett volna megszólítani közülük egyet, elbeszélgetni vele s ha nem szégyelli, át is megy abba a kocsiba, ahol a harmadosztályú fülkét megosztották. Egymásnak adogatták be az ablakon a nehéz csomagokat, nyögve, kipirulva, ügyetlenül, hogy a parasztaasszonyok nevetek rajtuk és csúfolódó szavakat kiáltottak feléjük. Igen, ügyetlenek és gyengék... Ha annyit kéne dolgozni, mint azoknak, ott, az állomás tornácán, összeroskadnának a fáradságtól és sírnának is tán. De mégis milyen szívósak. Gyámoltalanok és ijedten repdes pillantásuk az üres sínekre is, egy gyermek elől elszaladnak a faluban, ha nagyon rájuk kiált, egy kócos, lompos eb ki tudja őket kergetni a határba, de mégis ők azok, akik bármely percben képesek felkerekedni és nekivágni az ismeretlen világnak. Ők mennek el országokba, amelyeknek népét nem ismerik, nyelvét nem beszélik és csak úgy járnak-kelnek falvaikban, városaikban, akár a siketnémák, fűrészelve egy meglebbenő kaftán, egy sűrű szakáll, egy-egy halántéktíncs után, hallgatódzva egy-egy jiddis szóra, amely oly összetéveszthetetlenül hangzik a nyomorult utcáskák házainak udvarán, a jelentéktelen üzletek pultjai mögül. Ők a vállalkozók, akik nem rettennek vissza a felfedező megpróbáltatásaitól... Szerette őket, s bennük régi magát. A különbségért szerette őket, amelyet oly beszédesen példáltak, pusztá megjelenésükkel. A különbségért, ököztöttek és önmaga között. Szakállukon, rongyosságukon, batyuikon, kaftánjukon, harmadosztályú jegyükön, félszegségükön mérte le az utat, amit megtett, az óriási távolságot sorsuk és az ő sorsa között. A maga zsidó voltát gyűlölte s ha csak eszébe juttatta valami, az indulat véres köde ömlött el szemén miatta. Ha teheti: kicsapoltatja vérét, átfomaltatja arcát, csak hogy semmiben se hasonlítson arra az együgyű, szegény vándor fiatalemberre, aki egyszer kocsit húzott a munkácsi piacra, téli, hideg reggeleken. De ezeket a nyomorult zsidócskákat szerette. S meg is védte volna őket mindenkivel szemben. Pénzt áldozott volna értük s legszívesebben mindegyik mögé egy rabbit állít, a

Törvény szigorú ostorával, nehogy le merjék nyírni szakállukat és levessék testükről a fényes, nevetséges kabátot, vagy fejükről a ragyogó, egyenes karimájú filckalapot...

Lassan mind eltűntek, felkapaszkodtak a vonat lépcsőjén, lármázva, éneklő hangon kiáltozva s már csak egy-egy szótöredék jutott el hozzá tőlük, kocsijuk nyitott ablakán át. Bizonyosan most beszélnek meg összebújva, egymás felé hajolva, ide-oda ingatott felsőtesttel, mintha most is imádkoznának, a felszállás viszontagságait. Aztán bátortalanul körülnéznek, a pipáló, bagólevet köpködő parasztaasszonyok, egyenruhás pályadőrök, kalauznék között, akik szabadjegyűk birtokában otthonosan helyezkednek el a padokon. A harmadik állomásnál már szóbaereszkednek velük, s tán mire leszállnak, üzletet is csinálnak, kibontva a zsákokat, táskákat, ládákat.

— Van még itt szabad hely, kérem?

Összerzedült és hátranézett. Az ajtóban magas, hegyesre pedert bajuszú úr állt. Mögötte, csomagját emelve, zöldhajtókás vadász várta, hogy valahová letehesse a bőrdöngőket, a bőrtokos puskát s a kopott, sallangos kis töltényestáskát.

— Tessék — nyájaskodott. — Ezen a kettőn kívül, ahol mi ülünk, minden hely szabad.

— No, Tóni, tedd fel, — dörmögött az új útitárs. — Minden itt van?

— Igenis, méltóságos uram.

— Akkor jó...

Az inas elkészönt, s az idős úr letelepedett a sarokba. A meleg már elviselhetetlenné kezdett válni, de szerencsére elindultak, s az ablakon friss légvonat csapott be a fülledt kocsiba.

— Nagyon meleg van ma... — kezdte el a szokásos ütibeszélgetést Juda.

— Igen...

— Ilyenkor nem kellemes messzire utazni, nagyon megviseli az embert a hőség. Az a csoda, hogy a fejünk még nem fáj.

— Pestről? — érdeklődött közömbösen az útitárs.

— Igen. Az anyósomhoz utazunk a feleségemmel.

— Úgy... Pestiek?

— Igen.

— Én nem szeretem azt a várost. Tudja Isten, nem laknék ott, semmi kincsért.

— Meg lehet szokni.

— No, én nem szoknám meg. Lármás, csupa szaladgáló ember, az utcán taszigálják egymást, ordítanak, mindenki úgy viselkedik, mintha kergetnék. Falun sokkal jobb.

— Igen, — bólintott Juda. — Nyáron mi is ott-hon tartózkodunk a birtokunkon, csak a szezonban lakunk odafent.

— Beregben van a birtok?

— Igen. S egy kis kastély.

— Szép... — helyeselt az útitárs, — úgy már inkább elviselhető. Télen Pesten, nyáron falun. Ön hivatalban van Pesten? Minisztérium?

— Folytatjuk. —

A lapot küldi:

Cím:

Tábori posta szám:

HONVÉDARC